

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

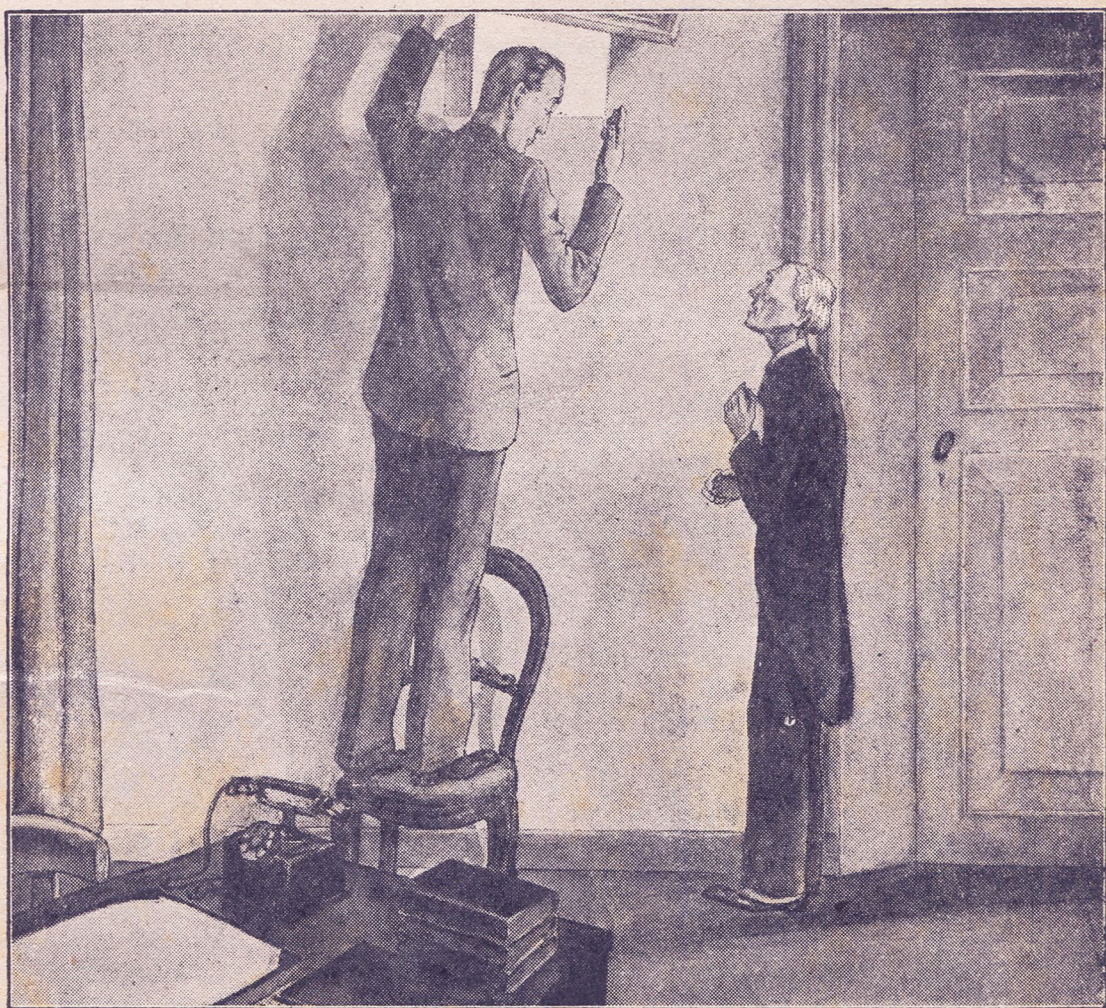
Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

EEN SLUWE VERGIFTIGINGSZAAK

15 cent.

Hij lichtte het zonder moeite op en nu gaf Sir Reginald een schreeuw, want het behangselpapier was hier keurig weggeknipt en liet het ventilatorgat bloot....

No. 1242.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Een sluwe vergiftigingszaak

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

DE SECRETARESSE.

Er waren op dien avond omstreeks twintig gasten in den grooten ontvangsalon van Sint James Mansions, het prachtige, oude huis van den Staats-secretaris voor Koloniën, Sir Reginald Woodstuff, toen Lord William Aberdeen, de Vice-Voorzitter van de Windsor Club, die deswege toegang had tot de huizen van de hoogstgeplaatsten in den lande, door Hicks, den deftigen butler, werd aangediend.

Er was dien avond een klein, intiem diner geweest en men zou nog wat muziek maken, want Sir Reginald stond er voor bekend, dat hij een groot minnaar was van de Muzen, vooral die van het tooneel en van de muziek.

Lord Aberdeen kende de meeste van de gasten althans oppervlakkig, hij gaf dezen een hoofdknikje, wisselde een handdruk met gene en stond tenslotte voor Sir Reginald, die hem de hand toestak met een glimlach, welke den bezoeker een weinig gedwongen voorkwam.

Zijn groote, grijze oogen dwaalden een oogenblik onderzoekend over het gelaat van den staatsman en daar hij een goed menschenkenner was, had hij al spoedig ontwaard, dat de edelman, die thans zijn gastheer was, door eenige zorgen gedrukt werd.

Hij wachtte er zich echter wel voor, hiervan iets te doen blijken, want daartoe kende hij Sir Reginald te weinig intiem, maar maakte dadelijk daarna zijn buiging voor de vrouw des huizes, een kleine, aristocratische dame, met een fijn gezicht en sneeuw wit haar, dat nog geen kennis had gemaakt met de schaar van den kapper.

Zij was op dat oogenblik in gesprek met een knappen, jongen man, breed geschouderd, dien Lord Aberdeen ook dadelijk herkende.

Het was Gerald Mayfare, een neef van moederszijde van den Staats-secretaris.

En tot zijn verwondering zag de bezoeker over het krachtige gelaat van den jongeman een trek van bezorgdheid, die hij er anders nimmer op had waargenomen.

„Hij zal misschien weer te hoog gewed hebben op de renbaan en heeft zooeven tevergeefs getracht wat geld van oomlief los te maken — en nu klaagt hij zeker zijn nood bij tante!” meende Lord Aberdeen en een flauwe glimlach verscheen voor een oogenblik om zijn lippen.

Niet zoodra had hij zijn compliment gemaakt, en een handdruk gewisseld met Gerald,

of zijn oogen dwaalden door het groote vertrek, en toen vroeg hij belangstellend:

„Is de secretaresse van uw echtgenoot er niet mevrouw? Ik mis haar slechts zelden op deze kleine partijen.”

Er steeg een gloed op in het gelaat van den jongeman, die de vraag gehoord had, toen hij inplaats van tante haastig ten antwoord gaf:

„Zij kon onmogelijk komen, mylord — Mary — ik wil zeggen miss Goldwyne is vrij ernstig ongesteld.”

„Dat spijt mij oprecht!” zeide de oude edelman, en hij meende het.

Heel veel vrienden bezat hij niet, heel veel sympathieën evenmin, maar de kleine, blonde Mary Goldwyne had aanstonds zijn belangstelling weten gaande te maken en zelfs zijn vriendschap mogen verwerven om haar eenvoud, haar zachten aard, die niettemin gepaard ging met een krachtigen wil, welke haar, de zonder fortuin achtergebleven wees, in staat had gesteld, zonder iemands hulp vooruit te komen in de wereld en daarenboven nog te zorgen voor een klein broertje, voor wien zij als een tweede moeder zorgde, nadat haar ouders bij hetzelfde vreeselijk spoorwegongeluk in Frankrijk om het leven waren gekomen.

Zij had hard gewerkt, haar geheele leven lang, zichzelf onderwezen, verscheidene examens gedaan, talen geleerd en was sedert een jaar de ijverige en kundige secretaresse van Sir Reginald Woodstuff, die ondanks haar jeugd het volste vertrouwen in haar stelde.

Zij woonde tezamen met een bejaarde tante, die een klein huis bezat op de grens van Centrum en Oosten, in een van die zeer oude buurten, waar de tijd zonder sporen achter te laten, schijnt te zijn voorbijgeschreden, waar men nog intieme, lommerrijke pleintjes aantreft, zoo weggelopen van een ouderwetsch plaatje in een der eerste drukken van Dickens' werken, prachtige, zware boomen en een hobbelig plaveisel, huisjes met topgevels en goed onderhouden voortuintjes.

Bussen passeeren hier niet en ook de zware vrachtauto's mijden deze oases in de woestijn der wereldstad liefst wegens haar smalle, bochtige straatjes.

Lord Aberdeen had het jonge meisje een half jaar geleden voor het eerst ontmoet en dadelijk was hij door haar reinen oogopslag, haar geest, haar bescheidenheid en den overvloed van goudblond haar, die langs haar wangen neerstroomde, getroffen.

Zij liet zich volstrekt niet voorstaan op de positie, die zij thans bekleedde, noch op het

vertrouwen, dat de Staatssecretaris in haar stelde, maar deed eenvoudig haren plicht, speelde uitmuntend piano, had een aardige stem en nam iedereen aanstonds in door haar zonnige opgewektheid.

Lord Aberdeen wierp nog een snellen blik op Gerald en daar hij zich den blos van zooveen herinnerde, hechtte hij ook aanstonds meer beteekenis aan de apartjes, die hij de jongelui wel eens had zien hebben in afgelegen kamerhoeken, zonder dat hij daar in het bijzonder op gelet had.

En nu was zij ziek, die kleine, vroolijke Mary!

„Wat scheelt haar?” vroeg hij, vol belangstelling, zich met opzet tot de vrouw des huizes wendend.

„De geneesheeren zijn het er nog niet over eens, mylord,” antwoordde Lady Woodstuff. „Zij is een paar dagen geleden eensklaps, midden onder haar werk, door een duizeling overvallen, klaagde over pijn in de keel, over suizing in de ooren en een half uur later moest zij zoo snel mogelijk naar huis worden overgebracht. Om u de waarheid te zeggen geloof ik, dat de geneesheeren er niet veel van begrijpen — evenmin als wij trouwens!”

„Zij is vermagerd!” zeide Gerald, terwijl zijn lippen even trokken.

„Zij slaapt verbazend lang achtereen en zij heeft een zeer slechten eetlust. De pols is zwak — —”

„Heeft zij koorts?” vroeg Lord Aberdeen, die aandachtig had toegeluisterd.

„Slechts nu en dan! Zij spreekt moeilijk, want het praten veroorzaakt haar pijn. Toch is het geen diphtheritis, of iets wat er op lijkt, noch een gewone keelontsteking! Lady Woodstuff heeft volkomen gelijk — de dokters begrijpen er geloof ik niet veel van!”

Lord Aberdeen wierp een korten, verstolen blik op zijn horloge en zeide, juist toen de vrouw des huizes door een bezoekerster in beslag werd genomen, op zachten toon tot Gerald Mayfare:

„Ik zal mijn visite aanzienlijk bekorten, waarde Mayfare. Ik ga de kleine Mary, die ik als mijn kleine vriendin mag beschouwen, aanstonds opzoeken.”

De oogen van den jongeman begonnen blijde te schitteren, toen hij op gedempten toon zeide:

„Dat noem ik vriendelijk van u, mylord! Als ik mocht, als ik durfde — ik zou u zoo gaarne vergezellen!”

Lord Aberdeen keek hem een oogenblik recht in het gelaat en zeide toen:

„Wie of wat zou het u beletten, als gij vriendschap voor haar koestert?”

„Ik heb haar eenmaal bloemen gezonden — en kort met haar tante gesproken!” hakkelde Gerald, wederom blozende als een jong meisje. „Maar ik zou haar zoo dol graag zelf eens willen zien....”

„Maar zij is toch de secretaresse van uw oom!” hernam Lord Aberdeen, met een tinteling van spot in zijn grijze oogen. „Mag de neef niet eens informeerden hoe het met de assistente van zijn oom den Staatssecretaris gesteld is?”

„Maar dat is zelfs zijn plicht, mylord!” riep Gerald met een blijden lach uit. „En het verheugt mij dat gij mij daarop gewezen hebt. Staat gij mij toe dat ik u vergezel?”

„Ik verlang niets liever,” hernam zijne Lordschap. „Nu begrijp ik ook beter, waarom er een lichte trek van bezorgdheid lag op het gelaat van uw oom. Hij zal zijn medewerkstertje wel zeer missen!”

„Ik zeg u, dat zij hem onontbeerlijk was geworden!” hernam Gerald, met een warmte in zijn stem die geen twijfel meer kon overlaten aangaande de gevoelens welke hij jegens Mary Goldwyne koesterde. „Zonder secretaresse kan oom het volstrekt niet stellen en hij is dan nu ook reeds in onderhandeling met een nieuwe, natuurlijk slechts voor tijdelijk. Zij heeft uitmuntende getuigschriften, zij zal ook wel erg geleerd zijn — maar ik betwijfel sterk, of zij Mary — Miss Goldwyne zou kunnen vervangen, al had zij alle wetenschappen die er maar bestaan in haar hoofd. Over een paar dagen zal zij reeds komen. En het treft ellendig, want oom heeft op dit oogenblik juist zeer gewichtige zaken aan zijn hoofd. Ik mag daar natuurlijk niet over uitweiden, — maar het zijn dingen van het grootste belang. Mary was natuurlijk niet van alle Staatszaken op de hoogte, dat begrijpt gij wel, want zij is geen staatsbeambte — maar zij wist toch heel wat!”

„Gij koestert veel vriendschap voor haar?” vroeg Lord Aberdeen op den man af, Gerald scherp aanziende.

De jongeman zweeg een oogenblik, blijkbaar verrast door die vraag en antwoordde toen zacht:

„Zeer veel vriendschap, mylord! Zij beschouwt u als een van haar beste vrienden, dat weet ik en daarom mag ik u wel toevertrouwen, dat ik vurig hoop, dat later.... als ik den tegenstand van oom heb weten te overwinnen....”

„Den tegenstand?” herhaalde Lord Aber-

deen verbaasd. „Gij wilt toch niet zeggen dat hij zich zou verzetten tegen een vereeniging tusschen u en dat lieve kind, met haar zuiver hart, haar liefvalligheid en haar geestkracht?”

„O, oom heeft niets tegen haar — integendeel!” zeide Gerald haastig. „De zaak is — het is ellendig om het te moeten bekennen — dat ik wel wat wild geleefd heb in den laatsten tijd. Ik heb heel wat geld opgemaakt, ik ben lichtzinniger geweest dan ik mij zelf kan vergeven — maar mijn beloften van beterschap maken niet veel indruk op oom! Hij acht mij volslagen ongeschikt om te trouwen met een meisje als Mary — hij denkt dat armoede troef zal worden — en hij wil mij zelfs als attaché naar Tokio zenden! Stel u voor, naar Tokio, waar al die aardbevingen zijn! Ik wil er zelfs niet aan denken. Als gij nu soms gereed zijt — —”

Glimlachend om de haast van den jongeman, verliet Lord Aberdeen aan zijne zijde schier ongemerkt den grooten salon.

Daar hij langer had meenen te blijven, kon hij niet over zijn eigen auto beschikken, maar Gerald had de zijne bij de hand en in den two-seater reden zij zoo snel als de wagen maar wilde loopen naar de Cabbage Street en de jongeman deed het wagentje stilhouden voor de groengeschilderde deur van een smal, blijkbaar reeds zeer oud, eenvoudig, maar keurig onderhouden huisje.

Er was zelfs nog een stoep van zes treden aan, een groote merkwaardigheid in een stad als Londen.

Op het schellen van Lord Aberdeen deed een eenvoudig dienstmeisje de deur open, die niet zonder verbazing keek naar de beide heeren. Toen zij echter Gerald herkende, nijdde zij blozend en zeide:

„Ik zal dadelijk miss Arabella gaan waarschuwen! Wilt gij zoolang in de kleine ontvangkamer gaan?”

Zij hield de deur reeds open en de beide heeren gingen binnen, nadat zij het licht had aangeknipt — en men verwonderde zich eigenlijk een weinig, electriciteit aan te treffen in die ouderwetsch gemeubelde kamer, met haar notenhouten meubelen uit den vroegsten tijd van Koningin Victoria, haar eikenhouten zoldering en haar verschoten, zijden gordijnen, die zeker wel zeer oud moesten zijn.

Een pendule van Sèvres-porcelain scheen bedachtzaam den tijd bij te houden en liet haar heldere slaagjes in de stilte van het vertrek vallen.

Een paar minuten later ging de deur weer

open en toen verscheen er een dametje, gekleed in een soort van crinoline, met pijpekrullen langs de wangen, een kanten mutsje met veel linten op het hoofd, een opengewerkt kraagje, gladde mouwen tot aan de pols en een broche van ivoor. Zij leek wel een levend miniatuurtje van Reynolds, zooals zij daar met coquette stapjes binnenkwam, volkomen passend in die ouderwetsche kamer met haar gedempte kleuren en haar geweldige sofa, diep en breed als een bed.

Zij stak Gerald dadelijk de hand toe, maakte een grappige nijging voor den haar vreemden bezoeker, die zij door haar gouden lorgnon opnam en begon toen rad te praten:

„Mary is zooeven wakker geworden, Gerald! Ze heeft over je gesproken! Dwaze jongen, moet je daar een kleur om krijgen? Zag u wel, mijnheer, dat hij kleurde? Ik zal u dadelijk bij haar brengen, maar gij moet mij beloven dat gij niet te veel zult praten! Praten vermoeit haar nog erg en het is maar een groot geluk, dat haar eigen tante niet weet wat babbelen is! Sommige menschen praten maar als papegaaien door, altijd maar door en weten niet van ophouden! De dokter is er vanmiddag geweest, Gerald, maar hij moest herhalen, wat hij reeds gezegd heeft, namelijk dat hij er nog geen hoogte van kon krijgen. Ik kan je wel zeggen dat de geneesheeren in mijn tijd zulke zaken op een ernstiger wijze opvatten! Toen wisten zij althans wat een zieke mankeerde! Tegenwoordig zeggen de dokters, dat je zenuwen hebt en dat je aspirine moet innemen en dan gaan zij heen en schrijven een hooge rekening uit. Ik begrijp er trouwens zelf niet veel van, dat moet ik je eerlijk zeggen. Zooven had zij een hooge kleur, maar die is nu alweer weg. Je ziet er goed uit, jongen. U moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer, dat ik hem zoo noem, maar ik heb zijn moeder heel goed gekend. Zij was een groote vriendin van mij en zij woonde destijds in Dover, in een nauw straatje, dicht bij de haven, naast een man met een dochter die wat scheel zag en die vischnetten herstelde — maar nu ik mij bedenk was het een apotheker. Wij zijn samen opgegroeid en wij zouden zelfs samen in een klooster zijn gegaan, als haar goede moeder het niet belet had. Ik zou u wel een kopje thee aanbieden, maar het water is van de kook en ik zie geen kans om het zoo spoedig weer warm te krijgen. Maar ik sta er verbaasd over, Gerald, dat je hier maar blijft staan als een zoutpilaar, inplaats van mij te vragen, of ik je bij je zieke vriendinnetje zou willen brengen. Neen, dan waren de jongelui van mijn tijd toch anders! En nu moet ik je nog eens herhalen,

Gerald, dat je het haar niet al te druk moet maken met babbelen, want je weet hoe ik daar een broertje aan dood heb. Mijnheer, ik heb uw naam nog niet gehoord, maar ik ben overtuigd dat u een vriend zijt van onzen Gerald!”

„Dat ben ik, miss!” zeide Lord Aberdeen, die glimlachend, doch ook een weinig ongeduldig naar het ratelende stemmetje had geluisterd van de oude jongejuffrouw, die zulk een hekel aan babbelen had. „Ik ben Lord William Aberdeen en ik geloof te mogen zeggen, dat de kleine Mary mijn vriendin is!”

Gerald had intusschen zelf de gangdeur reeds geopend, verteerd door ongeduld naar het scheen en op het voetspoor van het zonderlinge dametje met haar grijs vogelkopje, staken zij de ouderwetsche vestibule over, met haar staande klok en haar ouderwetsche gravures in smalle lijsten en begonnen de eikenhouten wenteltrap, die naar de eerste verdieping voerde, te beklimmen.

Hier opende zij een deur en liet de beide heeren binnentreden in een soort van boudoirtje, smaakvol gemeubeld en dat dadelijk verried, dat het door een jonge, liefvallige vrouw bewoond werd.

Dicht bij een der smalle ramen, thans door gordijnen afgesloten, stond een breede rustbank en daarop lag een nog altijd mooi, maar nu klaarblijkelijk vermagerd en bleek meisje, met twee bijna zuiver ronde, roode vlekken op de ingevallen wangen.

Zij strekte zwijgend beide handen uit naar Gerald en een kort oogenblikje wendde Lord Aberdeen zich zwijgend en bescheiden af en wilde niet luisteren naar het teedere gefluister van die twee.

Maar eindelijk trad hij naderbij, duwde Gerald glimlachend een weinige ter zijde en zeide met zijn diepe, warme stem:

„Sta mij toe, kleine Mary, mijzelf eens te overtuigen van je toestand! Neen, praat vooral niet meer, bewaar je stemgeluid liever voor Gerald! Laat mij je eens goed aanzien.”

Hij had onder het spreken de kap van de electrische lamp een weinig achterover getrokken, zoodat het licht nu vol op het wasbleeke gezichtje scheen en zij onwillekeurig met de oogen knipperde en vroeg:

„Doet je keel je pijn, lief kind?”

„Tamelijk erg — als ik slik, mylord! Wat is het vriendelijk van u, dat gij zijt gekomen. Ik zou willen — —”

„We hadden afgesproken dat je niet meer zoudt spreken dan noodzakelijk was, Mary.

Laat mij je tong eens zien. Zoo is het goed. Nu je pols — —"

„Is u dokter?" vroeg het jonge meisje, haren ouden vriend met groote oogen aanziende.

„Nu en dan — als het noodig is!" antwoordde Lord Aberdeen glimlachend, maar in zijn oogen was groote ernst — was ook verwondering te lezen. „Slaap je des nachts goed?"

„Heel onrustig!"

„Heeft de dokter je bloed onderzocht?"

„Mijn bloed?" herhaalde het meisje verwonderd. „Welneen!"

„Wacht een oogenblikje!" zeide Lord Aberdeen kortaf. Hij stond op, trok het spraakzame dametje in een hoek van het vertrek en wisselde op zachten toon een paar woorden met haar, waarop zij aanstonds het vertrek verliet.

Daarop keerde hij weer terug naar de rust-bank, bekeek met groote aandacht het tandvleesch en met behulp van een zilveren lepel, die haar tante intusschen had binnengebracht, het inwendige van het strotten-hoofd, trok de oogleden zoover mogelijk omlaag, zag naar het gele oogwit, kwam langzaam uit zijn gebukte houding overeind, scheen iets te willen zeggen, bedacht zich en zeide, de zieke even over het blonde haar streelend:

„Ik zou morgen je bloed wel eens willen onderzoeken, kleintje, maar zeg er vooral niets van tegen je geneesheer — want ik wil mij volstrekt niet opdringen, of hem concurrentie aandoen. Wat schrijft hij je voor?"

„Niets anders dan een soort van gorgeldrank," antwoordde de tante, wijzende op een kleine flesch, die op den schoorsteen stond.

Lord Aberdeen haalde onmerkbaar de schouders op en begon toen over heel andere zaken te spreken. Een kwartier later echter stond hij

reeds op, greep zijn hoed en zeide, de smalle witte hand van de zieke vattend:

„Ik denk dat je ook met die gorgeldrank binnen een maand wel weer genezen zult zijn, kleintje — maar ik kan het, geloof ik, wel in korteren tijd doen, al zul je toch in de eerste weken wel niet in staat zijn om je werk naar behooren te verrichten. Je voelt je zeker nu en dan wat suf, wat leeg in het hoofd?"

„Ja, zoo is het, mylord! Het is me, alsof er nu en dan plotseling watten in mijn hoofd zitten, zoo eigenaardig voelt het aan!"

„Nu, we zullen dat wel gauw beteren," antwoordde de bezoeker. „Waarde Gerald, ik begrijp zeer goed dat een kwartier voor u wel wat al te kort voor u bemeten is. Toch moet ik je stellig aanraden je bezoek niet al te zeer meer te rekken. Onze kleine zieke mag volstrekt niet al te zeer vermoeid worden. Madame — het was mij een groot genoegen kennis gemaakt te hebben met zulk een voortreffelijke vrouw!"

En met die woorden vertrok Lord Aberdeen en liet in de ziekenkamer achter een zeer ge-vleid, oud dametje, een gelukkigen jongeman en een meisje, dat heel verwonderd en heel nieuwsgierig was.

Maar toen hij zelf weer in de taxi zou stappen, die hij had aangeroepen, bromde Lord Aberdeen voor zich heen:

„Wat moet dat, voor den duivel, beteekenen? Het is geen wonder dat die geneesheer met zijn westersche kennis er geen begrip van heeft, met zijn onnoozel gorgeldrankje! Maar ik zou wel eens willen weten om welke reden dat arme kind met Indische kruiden vergiftigd is — en wie het gedaan heeft! Maar ik zal het weten, of mijn naam is geen John Raffles!"

TWEEDE HOOFDSTUK.

EEN RAADSELACHTIGE ZAAK.

Een half uur later had de taxi Raffles tot voor de deur van het huis gebracht, dat hij in de Cromwell Road, onder den naam van Lord William Aberdeen bewoonde met zijn trouwen vriend Charles Brand.

Hij vond den jongeman in de bibliotheek-

kamer, waar zeker wel een achtduizend boeken een plaats hadden gevonden, bezig met het sorteeren van verschillende dagbladknipsels. Brand keek verwonderd op, toen hij Raffles zag binnenstappen en vroeg, zijn groote schaar uit de hand leggend:

„Nu al terug? Dat is vroeger dan ik verwacht had! Verveling?”

„Nee, aan verveling is mijn vroege terugkomst zeker niet toe te schrijven, Brand!” antwoordde Raffles, in een gemakkelijken stoel neervallend en zijn lange beenen zoover mogelijk uitstrekkend. „Mary Goldwyne is ernstig ziek!”

„Die kleine, blonde secretaresse?” zeide Brand. „Och, dat doet mij leed. Maar het zal Gerald Mayfare zeker nog meer verdriet doen!”

„Je hebt dus ook gemerkt wat er tusschen die twee gaande is? Nu, de knaap is wat lichtzinnig geweest en heeft wat al te veel geld stukgeslagen — maar zijn hart is heel goed, hij denkt er ernstig over te gaan werken en zij zal een uitstekend echtgenoot van hem maken!”

„Wat mankeert haar?”

„Ze is vergiftigd, Brand!” antwoordde Raffles lakoniek.

Brand wendde zijn stoel met een ruk naar Raffles om en herhaalde:

„Vergiftigd? Toch geen bedorven levensmiddelen? Champignons? Oesters?”

„Niets van dien aard! Het is niet door haar eigen toedoen — ze heeft een specifiek Indisch vergift binnen gekregen. Niet in voldoende mate om haar aanstonds te dooden — maar juist zoo gedoseerd, dat een ernstige ongesteldheid van een maand of zes op zijn minst er het gevolg van moest zijn. Ik heb onmiddellijk de eigenaardige lucht herkend die ook nu nog, na twee of drie dagen door haar ademhaling wordt verspreid en die mij niet kan bedriegen. Je weet dat ik een studie van de zaak heb gemaakt en dat ik speciaal de Indische plantaardige vergiften door en door ken.”

Brand had met de grootste verbazing toegeluisterd en riep nu uit:

„Maar dat is toch onmogelijk! Het kind is nauwelijks twintig of hoogstens twee en twintig jaar en de liefthalligheid zelve! Wie zou haar in 's hemelsnaam van het leven willen berooven?”

„Dat is juist niet gebeurd, Brand, laten wij dat vooral niet vergeten! Integendeel, men heeft klaarblijkelijk al zijn best gedaan, de noodlottige uitwerking zooveel mogelijk te beperken!”

„Maar met welk doel dan toch?” drong Brand aan.

„Ja, dat valt niet zoo gemakkelijk te zeggen, Brand!” antwoordde Raffles peinzend. „Het ontsnapt tot dusverre volkomen aan mijn begrip, waarom men dat meisje gedurende een maand of nog langer ziek wilde hebben, tenzij — —”

Raffles voltooide den zin niet, maar keek

strak naar een duistere hoek van het vertrek, alsof hij daar een antwoord had gevonden op de vraag, die hij zichzelf had gesteld.

Ook Brand staarde in gedachten voor zich uit, en vroeg tenslotte:

„Ben je volkomen zeker van je zaak?”

„Zoo zeker als men zijn kan, zonder nog het bloed en de urine te hebben onderzocht. Het laatste heb ik aan haar zonderlinge tante gevraagd, van het eerste zal ik mij zelf wat verschaffen. Ik weet echter dat dit onderzoek mijn diagnose slechts zal bevestigen. De reuk van de uitademingslucht van iemand, die van dat Indische kruid heeft gegeten, is zoo karakteristiek, dat een kenner er zich niet in kan vergissen, maar wel natuurlijk een Europeesch geneesheer, die van die zaken geen studie heeft gemaakt!”

„Maar hoe zou zij dat vergift naar binnen hebben moeten krijgen?” vroeg Brand hoofdschuddend.

„Ook daarop kan ik je geen antwoord geven! Maar het is duidelijk dat men kans heeft gezien, een weinigje van het zeer gevaarlijke goedje binnenshuis te smokkelen.”

„Hoe homt het dan dat haar tante en het dienstmeisje niet ziek zijn geworden?”

„Omdat het vergift gedaan is in iets, waarvan die twee niet zouden eten! Misschien wel in een bonbon, in een stukje chocolade, — wat weet ik! Maar ik bedrieg mij niet, dat is zeker!”

„Maar dan moeten wij toch onmiddellijk de politie waarschuwen, Edward!” riep Brand vol verontwaardiging. „Die moet toch een onderzoek instellen!”

„Ik ben bang, Brand, dat dat onderzoek van de politie bitter weinig zal opleveren!” zeide Raffles schouderophalend. „Ofschoon, misschien vergis ik me hierin wel. Dat zal echter pas kunnen blijken, als ik het meisje morgen nader ondervraagd heb.”

„Heb je haar je vermoedens medegedeeld?”

„Nog niet! Dat zal ik niet doen voor ik volkomen zekerheid heb. Dus na het onderzoek van bloed en urine.”

„Weet Gerald het?”

„Ook hem heb ik nog onkundig gelaten. Ik zal hem echter wel in het geheim moeten nemen, mits hij me kan beloven, tegenover zijn oom een volkomen stilzwijgen in acht te nemen. Niemand kan immers zeggen wat hier achter steekt. Wij moeten niet uit het oog verliezen dat het jongemeisje de secretaresse is van een hooggeplaatst Staatsambtenaar — een Staatssecretaris van Koloniën! En onthoudt dat Indië ook bij die Koloniën behoort.”

„Wat vermoed je, Edward?” vroeg Brand, Raffles strak aanziende.

„Op het oogenblik nog niets, Brand! Tot dusverre kan ik alleen maar constateeren, dat men hier met opzet een meisje zwaar ziek heeft gemaakt, dat een post van vertrouwen bekleedt bij een Staatssecretaris. Indien hier liefde in het spel was, ik bedoel felle jaloezie, dan zou de bedrijver, in dit geval een bedrijfster, ook wel verder zijn gegaan en meteen het onderwerp van haar wraakzucht uit den weg hebben geruimd.”

„Men zou de dosis bij ongeluk te klein hebben kunnen maken, Edward!” opperde Brand.

„Dat geloof ik niet, Charles,” zeide Raffles hoofdschuddend. „Iemand die dergelijke vergiften toepast, is ook van hun doseering uitstekend op de hoogte en weet nauwkeurig wat slechts een lichte bedwelming veroorzaakt, wat een ziekte van een maand lang ten gevolge heeft en wat den dood brengt.”

„In dit geval zouden wij dus de daad van een jaloerschen vrouw kunnen uitschakelen! Ik moet zeggen dat ik niet kan inzien, wat er dan nog zou kunnen overblijven, Edward!”

Raffles gaf geen antwoord.

Het was duidelijk dat zijn gansche geest reeds bij deze geheimzinnige zaak was, die hij wilde doorgronden, omdat de kleine Mary zijn vriendin was en zijn avontuurlijke geest hem er steeds toe dreef, de raadselen in de groote wereldstad te doorgronden, waar hij ze maar aantrof.

Hij bleef wel een half uur in diepe gedachten heen en weer loopen, terwijl Brand zijn taak hervat had, maar eensklaps stond hij stil en zeide glimlachend:

„Ik zie nog niet veel licht, Brand! Je ziet dat ik al net zoo min ijdel ben als ons beider vriend Sherlock Holmes. Misschien brengt de slaap hier wel raad! Ik wensch je een goeden nachtrust en ik trek naar mijn slaapkamer!”

Of de nacht werkelijk raad had gebracht kon Brand den volgenden dag niet aanstonds uitmaken, want toen hij aan de ontbijttafel verscheen, deelde Gaston, de oude bediende, hem mede, dat Lord Aberdeen reeds vertrokken was.

Een uur later hoorde Brand Raffles terugkeeren en zich aanstonds naar zijn laboratorium begeven, dat zich gelijkvloers bevond in een vertrek, dat met twee hooge ramen uitzag op den tuin. Hij begreep wel dat Raffles niet gestoord wilde worden en wachtte dan ook geduldig maar toch met spanning af, tot zijn vriend met zijn onderzoek gereed zou zijn.

Er verliep omstreeks een half uur en toen

trad Raffles in zijn witte laboratoriumjas binnen en zeide, met een ernstige uitdrukking op zijn gelaat:

„Het is zooals ik vermoed heb! Het bloed bevat zonder den minsten twijfel nog toxinen, afkomstig van de Indische giftstof en de urine vertoont die eigenaardige reactie, die alleen het gevolg kan zijn van deze soort vergiftiging.

„Nu, Brand, ik geloof dat wij hier aan den vooravond staan van een geheimzinnige zaak, die ik tot iederen prijs tot klaarheid wil brengen. En dat niet alleen omdat de kleine Mary mijn sympathie heeft, maar ook omdat ik van meening ben dat wij hier te doen hebben met een zeer ernstig misdrijf — waarvan deze vergiftiging nog slechts het begin is.”

Hij trok zijn witte jas uit en Brand vroeg: „Wat ga je nu doen?”

„Ik moet haar op de hoogte stellen en haar een paar vragen doen. Het klinkt ongelooflijk — maar ik moet weten of zij persoonlijke vijanden heeft, die zij in staat acht tot zulk een daad. Ik moet ook weten of zij misschien in den laatsten tijd gewichtige staatsstukken heeft behandeld.”

„Op die laatste vraag zul je wel een ontkenkend antwoord krijgen, Raffles!” meende Brand. „De staatssecretaris heeft een uitstekende kracht aan haar, maar er is geen sprake van dat zij gewichtige stukken, die misschien geheim moeten blijven, in handen krijgt.”

„Dat is juist wat ik weten wil, Brand! Ik ga nu naar haar toe, en ik heb Gerald verzocht bij ons gesprek aanwezig te zijn.”

„Mag ik je niet vergezellen?”

„Ik had het je juist willen voorstellen. Kleed je dan spoedig aan. Ik wil je wel zeggen dat ik brand van verlangen, om deze zaak nader te onderzoeken!”

Weinige minuten later zaten Raffles en Brand reeds in de fraaie limousine, door James Henderson bestuurd, die hen naar de Cabbage Street voerde.

Het dienstmeisje, blijkbaar wel een weinig verwonderd over de herhaalde bezoeken van den deftigen edelman, voerde hen naar de ontvangkamer, waar het ouderwetsche dametje hen met haar gewone breedsprakigheid wilde begroeten, toen er alweder gebeld werd en een oogenblik daarna Gerald Mayfare het vertrek binnentrad.

„Gij zijt een man van uw tijd!” zeide Raffles glimlachend, terwijl hij hem de hand toestak.

„Er is toch niets ernstigs gebeurd, mylord?”

vroeg Gerald met een ongeruste uitdrukking op zijn knap gezicht.

„Dat kan ik nu nog niet zeggen, waarde Mayfare!” antwoordde Raffles afgemeten. „Waarschijnlijk zal dat afhangen van de antwoorden van onze kleine Mary op mijn vragen. Je kent mijnheer Brand immers, mijn secretaris?”

Als antwoord knikten de beide jongelieden elkander even toe en schudden elkaar de hand.

En nog voor tante Arabella gelegenheid had kunnen vinden, de kranen van haar wel-sprekendheid wagenwijd open te zetten, hadden de drie heeren het vertrek reeds verlaten, bestegen de trap en traden even later het boudoir binnen, waar Mary Goldwyne nog steeds op de sofa lag, bleek, lusteloos en met dezelfde roode vlekjes op haar wangen.

Zij hief met een moe gebaar het witte handje op, om het aan Gerald toe te steken, die het eerbiedig kuste en toen voerden die twee gedurende korten tijd een van die fluisterende gesprekjes, die voor den buitenstaander onbegrijpelijke nonsens zijn, maar voor de betrokkenen de zaligheid beteekenen!

Maar Raffles maakte er vrij spoedig een einde aan, trad op de sofa toe, onderzocht de zieke nogmaals nauwkeurig en zeide toen, gebruik makend van een oogenblik dat tante Arabella het vertrek had moeten verlaten, om een gewichtige bespreking te houden met het dienstmeisje:

„Ik heb je bloed onderzocht, Mary — en ik moet je voorbereiden op een ernstige mededeeling. Je hebt zonder den minsten twijfel op de een of andere wijze een vergiftige stof binnengekregen. Je hoeft niet zoo te schrikken — nu ik weet wat het is zal ik je zeker binnen veertien dagen weer gezond kunnen maken! En naar ik hoop zul je er in het geheel geen nadeelige gevolgen van ondervinden, maar wanneer er maar een halve gram meer van was geweest....”

„Vergift?” herhaalde Gerald op een toon van ongeloof. „Maar dat is immers onmogelijk, mylord? Hoe zou dat gebeurd kunnen zijn? Zij eet toch niets anders dan van haar tante en het dienstmeisje?”

„Het was een heel bijzondere soort vergif, Gerald en die is ook zeker niet door een van de maaltijden gemengd!” antwoordde Raffles zacht. „Ik moet vreezen dat het haar opzettelijk is toegediend!”

Het meisje slaakte een kreet van afschuw en staarde Raffles met wijdgeopende oogen aan.

„Dat kan ik niet gelooven, mylord!” stamelde zij toen. „Wie zou mij zoo iets verschrikkelijks willen aandoen? Ik weet niet dat ik vijanden heb — ik sta niemand in den weg.”

„Dat kan men nooit zoo zeker weten!” zeide Raffles schouderophalend. „Intusschen, als gij voor u zelf zeker weet, dat gij geen enkelen vijand hebt, dat gij geen haat of naijver hebt gewekt bij een ander, wegens uw positie — of om iets anders, dan maakt dit de zaak slechts te ingewikkelder en raadselachtiger. Gij moet weten dat ik uit liefhebberij, als gij het zoo noemen wilt, een grondige studie heb gemaakt van de Indische vergiften en na het onderzoek van uw bloed kan ik onmogelijk langer twifelen. En zeg mij nu eens of gij u niet herinnert, dat gij, drie of vier dagen geleden een bonbon hebt genuttigd, een stukje chocolade of iets dergelijks, die u misschien opviel door de eigenaardige bijmaak.”

Het meisje scheen met groote inspanning na te denken en zei toen met een zwak glimlachje:

„Gerald zond mij een week geleden een doos bonbons, gij gelooft toch zeker niet —?”

„Van een doos kan geen sprake zijn!” antwoordde Raffles glimlachend. „Want daarin zouden dan alle bonbons, of althans een groot aantal vergiftigd moeten zijn en als gij er twee van na elkander zoudt hebben opgegeten — dan zoudt gij nu reeds niet langer leven. Neen, het moet een enkel stukje lekkernij hebben getroffen.”

Nogmaals dacht Mary ingespannen na en toen riep zij eensklaps uit, terwijl haar lippen begonnen te trillen:

„Stil eens! Vier dagen geleden was er een fancy fair in een der zalen van het Departement van Koloniën, ten bate van oorlogsverminkten! Ik ben daar even geweest, ik heb iets gekocht en ik herinner mij nu dat een vriendelijke heer, die in een der tentjes verkooper was, mij een schaalje met bonbons voorhield, waarvan ik er een heb gesnoept!”

„En — viel de smaak u op?” vroeg Raffles vol spanning.

„Ik vond de bonbon wel erg zoet, met een flauwe smaak van — van knoflook!”

„Dat heeft u heel goed opgemerkt!” riep Raffles op levendigen toon. „Dan is nu iederen twijfel opgeheven — in die bonbon bevond zich van het Indische giftige kruidensap — misschien niet meer dan er blijft hangen aan de punt van een naald! Kendet gij dien heer?”

„Neen, ik had hem nooit gezien! Hij leek

mij een oosterling toe, dat is alles wat ik mij nu nog herinner. Maar mijn God, mylord — wat beteekent dit alles dan? Waarom wilde die man mij leed berokkenen?"

„Dat is iets waarop ik je nog geen antwoord kan geven, Mary!" antwoordde Raffles na eenige oogenblikken. „Ik moet je nu een indiscrete vraag doen. Maar de ernst van het geval dwingt mij daartoe. Dat Gerald veel vriendschap voor u koestert is aan zijn oom, zijn tante — misschien nog aan een paar andere personen bekend. Maar is het mogelijk, dat daarvan ook iets naar buiten is uitgelekt?"

De beide jongelieden wisselden een snellen blik met elkander en toen fluisterde het meisje zacht:

„Tanta Arabella wist het — en wat die weet — —"

„Dat weet spoedig geheel Londen, moet ik wel vreezen!" vulde Raffles den zin aan. „Nu, laten wij afspreken, dat dit alles voorloopig onder ons blijft. Vertel er tante Arabella niets van! Werd het wereldkundig, dan zouden wij er onmogelijk in kunnen slagen, dien man met zijn oostersch uiterlijk terug te vinden, want dan zou hij gewaarschuwd zijn! Thans heet het nog en het blijft zoo heeten, dat gij lijdt aan hetgeen je geneesheer zal gelieven voor te schrijven: aderverkalking, roodvonk, of kinderpokken, naar zijn believen! Blijf hem ootvangen, zeg dat je je wat beter gaat gevoelen — maar zet gerust zijn gerstedrankje in een kast en neem in wat ik je zal zenden. En nu moet ik je dadelijk verlaten en ik moet je dringend n overweging geven, je gedachten nu bij andere

zaken te bepalen, mijn kind! Kom, Brand — wij gaan aan het werk. Gerald, we laten je hier, met de opdracht, die jongedame wat op te vroolijken. Misschien hebben wij het raadsel spoediger opgelost dan wij nu verwachten."

Maar in die meening zou Raffles zich toch spoedig bedrogen zien! Want er waren drie dagen voorbijgegaan, maar hij had geen spoor kunnen ontdekken van den man met de bonbons, die zich als verkooper had voorgedaan in een der tentjes op de fancy fair. Want dit bleek uit zijn onderzoek al heel spoedig — er had geen heer met een oostersch uiterlijk tot de officieele verkoopers behoord en de man had dus het meisje nauwkeurig in het oog gehouden en zich gedurende een enkele, noodlottige minuut voorgedaan als behorende tot het kleine troepje verkoopers. Intusschen maakte dit het onderzoek nog veel moeilijker, zooals vanzelf spreekt.

Om in een stad van 7 miljoen inwoners een man met een oostersch uiterlijk terug te vinden, is bijna even moeilijk als uit een bus met duizend witte kogeltjes, geblinddoekt een enkel zwart weg te nemen. Nog moeilijker werd de zaak, daar de oosterling zich blijkbaar schuil hield, en rustig den uitslag afwachtte van zijn raadselachtige onderneming.

Het was op den avond van den derden dag toen Raffles nogmaals een bezoek bracht aan den Staatssecretaris van Koloniën, in de hoop, dat hij daar misschien iets zou ontdekken wat het onderzoek zou vergemakkelijken.

DERDE HOOFDSTUK.

HET VERDWENEN DOCUMENT.

Hij kwam juist nadat het diner was afgelopen en vond in de groote tuinkamer Sir Reginald, Lady Woodstuff, een paar intieme vrienden en een jonge vrouw, eenvoudig maar elegant gekleed, die aan hem werd voorgesteld als Dora Morton, de plaatsvervangster van de kleine Mary.

Toen zij opstond om hem haar slanke, welverzorgde hand toe te steken, bemerkte Raffles

dat zij niet veel kleiner was dan hij zelf.

Niettemin was zij buitengewoon regelmatig gebouwd en haar gelaat, zonder bepaald van een klassieke schoonheid te zijn, trof aanstonds door den onberispelijken, ovalen vorm en den diepen glans van de groote, zwarte oogen.

„Mejuffrouw Morton is een Amerikaansche, van Iersche afkomst!" lichtte Sir Reginald toe, die hen beiden aan elkaar had voorgesteld. „En

al houd ik er niet van, mijn personeel in bijzijn van anderen op te hemelen, ik moet zeggen dat ik bijzonder tevreden over haar ben”.

Raffles bleef de jonge vrouw peinzend aanzien, gedurende een kort oogenblik, en terwijl hij zich over haar kleine hand heenboog om die te kussen, vroeg hij zich af, zonder evenwel een antwoord op die vraag te vinden, waar hij dat merkwaardige, gepassioneerde gelaat eerder had gezien.

Meestal vielen dergelijke dingen Raffles onmiddellijk in, maar ditmaal scheen zijn geheugen hem in den steek te laten. En toch was hij er zeker van, dat hij die vrouw eerder had ontmoet, die reeds opviel door haar lengte.

Allen namen weder plaats, het gesprek werd hervat — maar Raffles sprak geen enkel woord van hetgeen hij had willen zeggen en vragen!

Hij had onmogelijk kunnen zeggen wat het was dat hem weerhield, maar er was iets geheimzinnigs, een dwingende macht, die hem belette, op dat oogenblik en op die plek te spreken over Mary Goldwyne en de zonderlinge ziekte, waaraan zij leed en waarvan hij den waren aard had ontdekt.

Want hij was juist van plan geweest, dien avond het stilzwijgen te verbreken, dat hij en Gerald ook tegenover het echtpaar Woodstuff in acht hadden genomen, juist omdat hij er aan begon te wanhopen, op een andere wijze dit raadsel tot een goede oplossing te brengen. Hij bleef wel een kwartier lang, zonder een woord te zeggen, luisteren en onwillekeurig kwam hij onder de bekoring van de prachtige, diepe stem der nieuwe secretaresse, die bovendien over een bijzondere zangstem bleek te beschikken.

Intusschen was ook Gerald, zonder iets van het bezoek van Raffles te weten, binnengetrepen, had hem zwijgend de hand gedrukt en was tamelijk mistroostig in een hoekje gaan zitten, waar zijn tante nu fluisterend met hem sprak.

Een paar van de vrienden vertrokken en eensklaps, zonder de minste inleiding, hoorde Raffles voor het eerst spreken over het Ontwerp-Verdrag met Turkije.

Raffles was zeer goed op de hoogte met de politiek van zijn land. Hij wist ook, dat er sedert eenigen tijd onderhandelingen gaande waren met invloedrijke personen uit het Staatsbestuur van Turkije, maar hij wist volstrekt niet dat die geheime onderhandelingen in dien korten tijd reeds zoover gevorderd waren, dat een Ontwerp-Verdrag er het gevolg van was.

Ook had hij gehoord, op de Windsor Club,

dat Egypte het onderwerp was van die overeenkomst. Maar wat het inhield — daaromtrent werd het diepste stilzwijgen in acht genomen en dat kon ook moeilijk anders, want niemand wist er iets van, behalve de zeer weinige Staatslieden, die de overeenkomst hadden opgesteld.

En nu hoorde hij Sir Reginald eensklaps zeggen:

„Ik ontvang het concept morgen hier, om het voor de laatste maal nog eens door te zien en zoo noodig te verbeteren. Maar ik zou niet gaarne willen, dat de inhoud bekend werd! Dat zou fatale gevolgen kunnen hebben! Pas binnen een half jaar als de toestand in Egypte zich wat verbeterd heeft, mag de inhoud van dat Verdrag bekend worden gemaakt — en dan nog slechts in bescheiden mate!”

En daarop hoorde Raffles een andere stem, die van een der intiemste vrienden van den Staatssecretaris, zeggen:

„Dan zou ik maar eenige voorzorgen nemen, Reggie! Je weet even goed als ik, dat er in Egypte een voor ons zeer gevaarlijke beweging gaande is, die aanstuurt op volkomen vrijmaking. En voor die lieden zou een kennisneming van die geheime overeenkomst van het allergrootste belang kunnen zijn”.

„Maak je niet ongerust — het Verdrag komt mijn eigen werkkamer niet uit, en ik heb mijn voorzorgen genomen!” zeide Sir Woodstuff glimlachend. „Trouwens, het nalezen en corrigeren zal mij zeker geen half uur ophouden.”

„Wie bezorgt het gewichtige document?”

„Ik denk, bij nader inzien, dat ik het maar persoonlijk van het Departement zal gaan halen!”

„Kan dat werkje daar dan niet gebeuren?”

„Neen, het is beter dat ik het hier doe. Een speciale koerier van de Turksche Regeering zal het hier komen halen, verzegeld en wel, en onmiddellijk overbrengen. Ja, het is vreemd, dat men soms zulke voorzorgsmaatregelen moet nemen voor een paar velletjes papier, want meer beslaat de geheime overeenkomst niet. Hoe is het, Gerald, krijgt men uit jouw mond vanavond nog iets te hooren?”

„Ik denk dat hij zich de ziekte van Mary aantrekt, onze Gerald!” zeide Lady Woodstuff met een teederen glimlach opziende naar den jongeman, die bij den schoorsteen was gaan staan, in diepe gedachten verzonken. „Ben je vandaag bij haar geweest jongen? Hoe was het met haar?”

„Het gaat heel langzaam vooruit, tante!” antwoordde Gerald.

„Wat zegt de dokter?”

Gerald wisselde een snellen blik met Raffles, alvorens hij antwoordde.

„Hij is niet ontevreden, maar hij zegt dat het iets van langen duur zal zijn. Het kan nog wel minstens drie weken duren, alvorens zij weer aan het werk kan gaan.”

„En ik hoop te kunnen zeggen, dat uw secretaresse alles in de beste orde zal aantreffen, als ik uw huis weder zal moeten verlaten, Sir Reginald!” liet zich de melodieuze stem van Dora Morton uit het hoekje bij de groote schemerlamp hooren.

„Daarvan ben ik vast overtuigd, Miss Morton” zeide de staatsman vriendelijk.

Op het hooren van de stem van de jonge vrouw, waren de blikken van Raffles weder naar haar gelaat gegaan en opnieuw vroeg hij zich af, waar hij toch vroeger dat bijzondere gelaat met de koolzwarte glanzende oogen en den olijkleurigen tint, had kunnen zien.

Was het in Rome geweest — in New York — in Moskou?

Tevergeefs dacht hij hierover na en toen werden zijn gedachten weder door iets anders afgeleid. Er werd wat gemusiceerd, hijzelf speelde een romance op de prachtige viool van Lady Woodstuff, die zij zelve zeker in twintig jaren niet meer had aangeraakt; Dora Morton zong nog enkele liederen, en toen ging men uiteen.

Een paar dagen verstreken, en het was op een van die heerlijke dagen in den winter die reeds in zich de kiem schijnen te dragen van de naderende lente en nu en dan een vleugje met geuren beladen, zoele wind door de straten der stad strijkt, toen Raffles zich, om drie uur in den middag, naar het prachtige huis van de Woodstuffs begaf, thans met het vaste doel, te trachten, van den Staatsman iets naders te weten te komen aangaande Mary Goldwyne, na hem te hebben medegedeeld wat de aard van haar ziekte was en in de hoop, dat het antwoord hem iets nader tot zijn doel mocht brengen — want de geheimzinnige man met het Oostersche uiterlijk van de fancy fair, was en bleef onvindbaar. Het was alsof hij door den grond was gezonken! Raffles zoowel als Brand hadden zich alle moeite gegeven, gedurende die week en de wijken afgezocht, waar de Oosterlingen zich gemeenlijk plegen te vereenigen, zonder echter iemand te ontdekken, op wien de persoonsbeschrijving van het jonge meisje kon passen.

Toen hij had aangebeld en de deur voor hem was geopend door den ouden Hicks, schrok hij van het bleke gelaat van den man

en de verschrikte uitdrukking in zijn oogen.

„Wel Hicks,” begon hij vriendelijk, „wat is je gebeurd, man? Wat zie je er ontdaan uit! Er is je toch hoop ik niets onaangenaams wedervaren?”

„Niet mij, mylord, niet mij!” antwoordde de butler op schorren toon. „Ik durf u niets zeggen — ik weet ook eigenlijk niet of ik er goed aan doe, u thans aan te dienen. Er is iets vreeselijks gebeurd —”

„Er is toch niemand dood?” vroeg Raffles ontdaan, denkend aan den ouderdom en de gezetheid van het echtpaar Woodstuff.

„Goddank niet, mylord — maar ik geloof wel dat het bijna even erg is!”

Vastbesloten om zich niet terug te laten zenden, liep Raffles de breede trap reeds op en regelrecht naar de huiskamer, klopte aan en trad binnen.

En hij zag twee zwijgende, doodskleeke, oude menschen dicht naast elkaar zitten bij een der ramen, als het ware beelden van wanhoop — Reginald Woodstuff en zijn vrouw.

Zij hieven ternauwernood het hoofd op, toen Raffles binnentrad, die aanstonds vroeg, met een klank van oprechte sympathie in zijn stem:

„Beschouw mij, bid ik u, niet als een indringer, Sir Woodstuff! Het gelaat van Hicks heeft mij zoodanig verschrikt, dat ik wilde weten wat hier gebeurd is! Kunt gij het mij niet zeggen? Misschien kan ik u van dienst zijn!”

„Gerald is zooeven gearresteerd!” antwoordde Lady Woodstuff nauwelijks verstaanbaar en met trillende lippen, terwijl dikke tranen haar in de oude oogen schoten!

„Wat zegt gij daar?” riep Raffles in de grootste verbazing uit, terwijl hij haastig een paar schreden naderbij kwam. „Hoe is dat mogelijk? Dat moet toch op een vergissing berusten?”

Inplaats van te antwoorden, haalde de oude dame haar zakdoek tevoorschijn en begon bitter te weenen.

Sir Reginald, die zenuwachtig met zijn vingers op een kleine tafel had getrommeld, riep nu op driftigen toon, terwijl zijn gelaat vuurrood werd:

„Er kan van een vergissing helaas geen sprake zijn, mylord! Komaan, wij beschouwen u als een vriend, ik behoef er geen geheim van te maken — en trouwens zal het binnen enkele dagen wel gemeengoed zijn geworden. Het document is vanmiddag gestolen, nog geen vol uur geleden.”

Raffles deed ontzet weer een stap terug, en stamelde:

„De geheime overeenkomst met Turkije?”

„Ja!”

„Hier — uit uw huis?”

„Uit mijn kamer, mylord!”

„Maar — hoe kan dat in verband staan met de arrestatie van Gerald? Wijdt het niet aan nieuwsgierigheid als ik dit vraag — ik stel het grootste belang in den jongeman!”

„Het is de vraag of hij die verdient, mylord!” zeide Sir Reginald op bitteren toon.

„O Reggie, zeg dat toch niet,” jammerde Lady Woodstuff, haar trillende armen met een smeekend gebaar uitstrekkend. „Ik kan niet gelooven, dat de jongen het gedaan heeft — ik kan niet!”

„Neem dan ook maar meteen aan, dat er wonderen gebeuren!” riep de oude staatsman op heftigen toon. „Hij was in de kamer, hij alleen, en niemand anders!”

„Wilt gij het mij niet eens geregeld vertellen, Sir Reginald?” vroeg Raffles en zijn hand rustte voor een oogenblik op den breeden schouder van de gebogen gedaante voor hem.

Die aanraking scheen een geheele verandering teweeg te brengen bij den grijsaard. Zijn bovenlichaam sidderde heftig, zijn vuisten balden zich krampachtig bij de moeite die hij deed, zijn eigen tranen te bedwingen en toen begon hij heesch:

„Dit is de zaak, mylord. Ik heb het document drie dagen in huis, om het nogmaals nauwkeurig te bestudeeren en al dien tijd was het natuurlijk zorgvuldig opgesloten in een stevige, splinternieuwe brandkast.”

„Dat was tegen het oorspronkelijke plan!” viel Raffles hem in de rede. „Gij zoudt het zelf gaan halen, het den zelfden dag doorlezen en het aan den koerier medegeven. Tenminste, dat meen ik mij te herinneren van een kort gesprek dat gij een paar dagen geleden voerde met een van uw intieme vrienden!”

„Dat is ook zoo, mylord. Gij hebt dat goed onthouden. Maar ik bekleed een verantwoordelijke positie in ons land en ik achtte het noodzakelijk, in mijn vrijen tijd dit gewichtige Staatsstuk nog eens grondig te bestudeeren. Ik wilde het als het ware van buiten kennen! Daarom haalde ik het reeds eergisteren persoonlijk van het Departement en telkens als ik het had ingezien, sloot ik het zelf weder weg.

„Was dat nog aan iemand anders bekend?”

„Alleen aan mijn vrouw!”

„Hoe kon Gerald dan — —?”

„Luister maar, dan zult gij het hooren!”

De oude staatsman zuchtte diep, wreef zich met de geaderde hand over het voorhoofd en vervolgde:

„Vanmorgen was Gerald al eens bij me geweest — hij vroeg om geld. Hij moest nog altijd de weddenschap regelen, zei hij. Ik moet u zeggen, dat ik wat geprikkeld was, omdat ik toch de stellige belofte had ontvangen, dat hij op eigen beenen zou staan! Ik onderhield hem tamelijk hardhandig. Ik was juist bezig met het Verdrag, dat op mijn schrijftafel lag. Ik zeide hem dat hij het geld voorloopig niet kon krijgen. Daarna sprak ik nog even met hem over het Verdrag, dat hij had zien liggen en hij nam vrij bruusk afscheid. Maar hij schijnt het met zijn schuldeischers niet op een accoordje te hebben kunnen gooien, want vlak na de lunch kwam hij nogmaals en verzocht mij dringend, hem voor de laatste maal nog wat geld te geven. Hij zeide mij dat hij het mij zou terug betalen. U moet weten, dat hij vrij wat geld te wachten heeft van zijn tante Elisabeth, die in Schotland woont. Ook toen bestudeerde ik weder het Staatsstuk, dat nu verdwenen is.”

„Ik moet zeggen, dat ik wat ongeduldig was geworden op dat herhaalde aandringen en ik weigerde opnieuw. Ik herinnerde hem aan zijn beloften. Toen werd ik weggeroepen —”

„Waardoor en door wien?”

„Het was de telefoon!”

„Moest gij daarvoor het vertrek uit?” vroeg Raffles verwonderd.

„Ja.”

„Waarom? Gij hebt immers een telefoon in uw eigen werkkamer?”

„Die was juist dien morgen defect geraakt.”

„Wie was er voor u aan de telefoon?”

„Iemand van mijn Departement!”

„Was het een belangrijke boodschap?”

„Het had zeer weinig om het lijf.”

„Hoe lang hield die boodschap u op?”

„Ik ben zeker geen volle tien minuten weg geweest, eerder korter. Ik moest echter naar de gang, naar de vestibule, om het andere toestel te kunnen bereiken.”

„Wie kwam u wegroepen?”

„Dat deed Hicks.”

„Waarom niet uw secretaresse? Dat is toch haar werk?”

„Maar die zat niet in dezelfde kamer! Denkt gij dat ik zoo onvoorzichtig zou zijn? Zij heeft haar vertrek naast het mijne!”

„Is daar een telefoon?”

„Nee.”

„Weet gij of zij in haar kamer was, toen gij dat gesprek met uw neef had?”

„Ik weet het niet, want de deur was dicht en ik zelf had den sleutel in het slot omgedraaid.”

„En toen zij terugkwaamt?”

„Toen sprak ik nog enkele woorden met Gerald, die zeer opgewonden scheen te zijn en een paar tellen later driftig vertrok.”

„Gij hebt u dus niet dadelijk overtuigd dat het document er nog was?”

„Neen. Maar hij kon nauwelijks het huis verlaten hebben, of ik wendde mij, nog altijd opgewonden, naar mijn strijftafel en bemerkte toen pas met ontzetting dat het document verdwenen was.”

Het bleef geruimen tijd stil in het vertrek en toen vroeg Raffles, die met half gesloten oogen had nagedacht, opnieuw:

„Wat deedt zij toen?”

„Ik zal wel veel dwaze dingen hebben gedaan. Ik begon te schreeuwen, juffrouw Morton schoof haastig haar stoel terzijde, wat ik duidelijk kon hooren, wilde de tusschendeur openen, bemerkte dat ze gesloten was en riep zoo hard zij kon:

„Scheelt u iets, mylord? Maak de deur eens open — zijt gij niet wel?”

„Hebt gij de deur toen geopend?”

„Niet aanstonds! Ik vloog naar het raam, rukte het open, keek op straat en zag juist hoe Gerald, naar het mij voorkwam, zeer vlug in zijn wachtende auto sprong en haastig weg reed.

„Vervolgens?”

„Toen pas heb ik de tusschendeur geopend en tegen juffrouw Morton gezegd wat er geschied was. Zij verschrikte natuurlijk hevig en dadelijk begonnen wij samen te zoeken, zonder het minste resultaat evenwel.”

„Is het volkomen zeker, dat tijdens uw telefoneeren, Gerald al dien tijd in uw kamer is geweest?”

„Daarop durf ik natuurlijk geen eed te doen, want er is niet over gesproken, maar ik ben wel bijna zeker, dat hij al dien tijd binnen is geweest.”

„Waar stond hij, toen gij weer binnenkwaamt?”

„Hij stond met zijn armen op zijn rug door een der ramen te kijken.”

„Had hij de tweede maal ook het document gezien?”

„Dat moet wel! Het was van een eenigszins afwijkend formaat — en bovendien hebben wij er nog over gesproken!”

„Weet gij met volkomen zekerheid, dat het document op uw tafel lag, toen gij werdt weggeroepen naar de telefoon?”

„Ik ben er absoluut zeker van.”

„Noemde degeen die aan de telefoon kwam, zijn naam?”

„Neen! Hij zeide: Een der ambtenaren van het Ministerie van Binnenlandsche Zaken. Het was iets, dat mij even goed mondeling had kunnen worden medegedeeld, later.”

„Wist gij dat uw eigen telefoon defect was?”

„Ja, een paar uur te voren. Ik wilde toen iemand opbellen, maar ik kon er niet in slagen aansluiting te krijgen.”

„Wat hebt gij toen gedaan om toch nog met dien ander te spreken?”

„Gebruik gemaakt van de telefoon in het boudoir van mijn vrouw!”

„Is het gebrek aan uw telefoon reeds hersteld of althans nagezien?”

„Noch het een, noch het ander.”

„Op uw nieuwe secretaresse kan natuurlijk geen verdenking hoegenaamd vallen?”

„Hoegenaamd niet! Ik zeg u immers dat de tusschendeur door mijzelf gesloten was.”

„Zijn er geen andere deuren, behalve die naar de gang?”

„Ja, nog een naar de rookkamer, maar ook die had ik afgesloten, niet alleen met den sleutel, maar ook nog met de twee groote knippen.”

„Hoe hebt gij kennis gekregen van de arrestatie van uw neef?”

„De politie deelde het mij mede!”

„Die hadt gij dus op de hoogte gesteld?”

„Ik belde haar aanstonds op en sprak van de vermissing van een zeer gewichtig document. Ik zeide dat mijn neef bij mij was geweest....”

„Hebt gij hem als den dader genoemd?”

„Neen, dat niet, dat zweer ik u! Ik durfde het nog niet denken, ofschoon ik toch wel aan zijn schuld moest gelooven als ik het niet aan wonderen wil doen! Maar de politie schijnt onmiddellijk de zaak te hebben doorgezet en arresteerde hem een half uur geleden in zijn woning.”

„Het document werd natuurlijk niet in zijn bezit gevonden.”

„Inderdaad leverde een huiszoeking niets op, ofschoon hij nauwelijks, volgens de verklaring van zijn eigen bediende, een kwartier thuis kon zijn,” antwoordde de Staatsman met eenen afwezigen blik door het raam. „Hij zou er zich echter van te voren van hebben kunnen ontdoen.”

„En waar dan wel, denkt gij?” ging Raffles meedoogenloos voort, zijn grijze oogen steeds op den Staatsman gericht.

Sir Reginald maakte een wanhopig gebaar en antwoordde:

„Ik kan het u niet zeggen — ik weet het niet — het gaat alles boven mijn bevassing! De jongen was lichtzinnig, maar ik heb altijd geloofd dat hij een goed hart had.”

„Dat heeft hij, Sir Reginald, daarvan ben ik vast overtuigd!” hernam Raffles kalm. „En ik zou er mijn hand voor in het vuur durven steken, dat hij met de ontvreemding van het geheime document niets uitstaande heeft!”

Lady Woodstuff richtte nu pas haar betraand gelaat naar Raffles op en zeide met een bevende stem, maar waarin haar innige blijdschap door-klonk:

„God zegene u voor die woorden, mylord! Ik heb nooit aan hem getwijfeld! Hij is de eenige zoon van mijn lieve zuster — maar hij heeft een hart van goud!”

Sir Reginald trommelde nog een oogenblik woedend met zijn vuist op het tafelblad en barstte toen uit:

„Houdt ge mij voor een onmens! Ik zelf wil immers niets liever dan gelooven aan zijn onschuld — als gij mij dan maar wilt verklaren, hoe de overeenkomst is verdwenen uit een hermetisch gesloten vertrek!”

VIERDE HOOFDSTUK.

RAFFLES ONTDEKT MERKWAARDIGE ZAKEN.

Raffles trad glimlachend op den ouden man toe, en zeide:

„Ik ben blij, dat ik dit uit uw mond vernem, Sir Reginald! Geloof mij — maar al te dikwijls bedriegt de schijn en als gij mijn raad wilt opvolgen en goede vrienden blijven met uwen neef, laat hem dan nooit bemerken, dat gij hem ook maar een seconde verdacht hebt! Wat mij aangaat — ik zou het zeer op prijs stellen, als gij mij wildet toestaan, hier een weinig voor particuliere detective te spelen!”

„Gij hebt die toestemming, mylord en ik zal u innig dankbaar zijn, als gij mijn kwade vermoeden te schande maakt!” riep de Staatssecretaris opgewonden uit. „En nog meer zou ik het waardeeren, als dat stuk zoo spoedig mogelijk werd teruggevonden, liever vandaag dan morgen! Want bedenk eens welke gevolgen het kan hebben, wanneer dat document ontijdig in handen kwam van de opstandige elementen in Egypte. Ik kan u natuurlijk onmogelijk mededeeling doen van den inhoud van de overeenkomst, maar een publicatie op dit oogenblik zou een zeer scherp, gevaarlijk wapen leveren in de handen van degenen, die Egypte volkomen onafhankelijk willen maken van het Engelsche Bestuur! Meer mag ik u er niet van zeggen — en misschien heb ik al te veel gezegd!”

„Ik begrijp volkomen wat u zoo buiten uzelf brengt, Sir Reginald en daaraan wil ik dan ook uw opwinding en uw verdenking jegens Gerald

toeschrijven!” hernam Raffles met zijn rustige stem. „En omdat er haast bij is, moeten wij ook aanstonds aan het werk gaan. Is uw secretaresse aan het werk gebleven?”

„Ja! Ik gevoel mij echter niet in staat om te arbeiden en wilde haar juist wegzenden.”

„Doe dat in geen geval!” riep Raffles levendig uit. „Laat haar den gewonen tijd blijven. Wanneer vertrekt zij gewoonlijk?”

„Meestal om vijf uur! Wij hebben haar een paar malen te dineeren gehouden!”

„Inviteer haar dan ook voor vandaag, als ik u verzoeken mag.”

„Maar dat was ik volstrekt niet van plan! Ik ben niet in een stemming om gasten aan tafel te hebben!” verzette de staatssecretaris zich.

„Verander dan uw plan, zoowel als uw stemming!” drong Raffles aan. „Het is goed als zij lang hier in huis blijft.”

„Maar waarom in 's hemelsnaam?” riep Sir Reginald een weinig ongeduldig. „Ik zeg u immers dat er geen schijn van verdenking tegen haar kan bestaan? Zij wist nauwelijks iets van het bestaan van die overeenkomst af!”

„Waarde Sir Reginald — in de geheime politiek is „nauwelijks” gelijkwaardig met „zeer nauwkeurig”! Het is zeer wel mogelijk dat ze niets met de zaak te maken heeft, maar wij moeten in dit geval uiterst voorzichtig zijn. Is zij nu in haar werkkamer?”

„Ja.”

„Alleen?”

„Zooals altijd!”

„Heeft het vertrek, waar zij is, nog een anderen uitgang?”

„Ja, naar een zijgang!”

„Gij weet natuurlijk volstrekt niet of er iemand bij u binnen is geweest, terwijl Gerald er was — althans niet met zekerheid?”

„Dat weet ik wel! Hij is reeds ondervraagd en hij verzekert en wil het bezweren dat er niemand een voet in het vertrek heeft gezet, terwijl hij er was.”

„En hoe denkt gij nu zelf over een jong-mensch, Sir Reginald, dat de ezelachtigheid en de brutaliteit zoover zou drijven, als het ware onder de oogen van zijn oom een stuk weg te nemen, met de wetenschap, dat hij tien tellen na zijn vertrek ontmaskerd zou zijn!”

De oude man zweeg geruimen tijd, alvorens hij op doffen toon antwoordde:

„Ik herhaal u dat ik niet weet wat ik er van denken moet. Maar ik zal doen wat gij zegt en Dora Morton uitnoodigen. Maar als zij weigert?”

„Dan kunt gij haar natuurlijk niet dwingen! Houdt haar dan in ieder geval zoo laat mogelijk. Ga nu naar haar toe, zeg niet dat ik er ben, gedraag u zoo rustig mogelijk, geef haar wat werk op en zend haar over een half uur, maar geen minuut eerder, met een of andere gefingeerde boodschap naar uw Departement. Maar bedenk iets, dat niet al te gezocht lijkt. Intusschen zult gij mij wel veroorlooven, hier even te telefoneeren? Ik meen in de vestibule?”

„Ga uw gang, mylord!”

Raffles ging naar de vestibule, die volkomen verlaten was en toen hij vijf minuten later het vertrek weer binnentrad, had zijn gelaat een eigenaardige uitdrukking.

„Hebt gij gedaan wat ik u verzocht, Sir Reginald?” vroeg hij aanstonds, nadat hij was binnengetreten.

„Ja, zij copieert nu een langen brief. Ik heb haar uitgenoodigd — zij heeft beleefd geweigerd, zij zeide dat zij reeds een uitnoodiging had aangenomen.”

„Dat is althans een geldige reden! Apropos, weet gij ook waar het adres is van de jongedame?”

„Natuurlijk! Zij heeft tijdelijk haar intrek genomen in Hotel Central, omdat zij nog geen woning had kunnen vinden.”

„Dat is geloof ik in de Green Street.”

„Juist.”

„Gij hebt mij wel eens gesproken van haar

voortreffelijke getuigschriften. Waren het origineelen of afschriften?”

„Geloof gij dat ik met afschriften genoeg zou nemen? Het waren de origineele getuigschriften, in het Fransch, het Duitsch en het Engelsch.”

„Waaruit voortvloeit, dat gij ze haar hebt moeten teruggeven. En nu kom ik met mijn mededeeling, Sir Reginald, die u misschien zonderling in de ooren zal klinken, maar die ik toch, hoe vreemd het u moge schijnen, min of meer verwachtte! Men heeft u van het Ministerie van Binnenlandsche Zaken volstrekt niet opgebeld vandaag!”

Sir Reginald keek Raffles met groote oogen aan en liet een soort van dof gebrom hooren, om vervolgens uit te barsten, terwijl zijn gelaat weer vervaarlijk rood werd.

„Wat zegt ge mij daar? Wie was het dan die mij opbelde?”

„Waarde Staatssecretaris, als wij dat wisten — dan wisten wij tevens wie de dief is, denk ik. Ik weet het echter volstrekt niet — maar in ieder geval was het een slimme truc, om u, denkelijk op een vooruit bepaald tijdstip, voor eenige minuten uit uw kamer te verwijderen, juist terwijl gij bezig waart het document te bestudeeren.”

„Maar dat zou de aanwezigheid van een medeplichtige in dit huis doen veronderstellen!” riep nu Lady Woodstuff in groote opwinding.

„Dat is een zeer verstandige opmerking van u, mylady,” zeide Raffles. „Wijl het anders onverklaarbaar zou zijn, hoe de medeplichtige buitenshuis precies het juiste oogenblik uitkoos, om Sir Reginald van zijn schrijftafel weg te lokken!”

De oude heer had het hoofd in de handen begraven en kreunde:

„Het draait mij voor de oogen! Wie zal die medeplichtige dan kunnen zijn! Dat moest dan toch iemand wezen, die wist dat ik juist eenige minuten te voren was begonnen te lezen in het stuk. En ik zeg u dat ik volkomen alleen was, wat men noemt alleen, toen ik het stuk uit de brandkast haalde, ongeveer een kwartier, denk ik, of hoogstens tien minuten voor Gerald bij mij binnentrad.”

„Ik kan het u niet zeggen, Sir Reginald en zeker niet voor ik den plaatselijken toestand heb onderzocht — maar het is zoo! Voor ik verder ga en uit vrees dat ik het mocht vergeten — als gij over twintig minuten tot miss Morton zegt, dat zij met een brief van u naar het Ministerie moet gaan, voeg er dan bij, dat

gij reeds voor een taxi gezorgd hebt, die voor de deur op haar zal wachten!"

„Ik zal doen wat gij begeert, mylord — maar — wat moet ik in dien brief schrijven?"

„O, gij kunt een blad onbeschreven papier in de enveloppe doen!" antwoordde Raffles schouderophalend, „want die brief zal zijn bestemming toch niet bereiken! Neen, vraagt mij niet, evenals Sherlock Holmes ben ik ijdel, en bewaar mijn kleine verrassingen graag tot het slot! Laten wij liever over iets anders spreken, bijvoorbeeld over onze kleine vriendin Mary!"

En nu deed Raffles dan eindelijk het verhaal van de zonderlinge ziekte van het jonge meisje, waarnaar de beide oude lieden met de grootste ontsteltenis en verbazing luisterden.

En toen Raffles gereed was, riep Lady Woodstuff vol afschuw uit:

„Maar dat is vreeselijk, mylord! Met welk doel kan men toch zooiets gedaan hebben?"

„Mylady, ik moet wel tot de slotsom komen, dat hiervoor maar één verklaring is te vinden, wanneer ik de zaken in hun onderling verband beschouw," antwoordde Raffles op ernstigen toon. „Van een gewone jaloezie kan hier geen sprake zijn, zooals mij duidelijk gebleken is. Iedereen hield even veel van de kleine secretaresse en zij had zelfs geen benijders! Er moest dus een ander motief hebben voorgezeten! Vergeet voorts niet, dat men haar evengoed dadelijk had kunnen dooden, maar het niet gedaan heeft. Neen, zij moest alleen maar ongesteld zijn, of, om nog duidelijker te spreken — zij moest alleen maar buiten staat worden gesteld, om hier haar taak te verrichten!"

„Maar met welk doel, in naam van alles wat redelijk is?" barstte Sir Reginald uit.

„Wel, opdat haar plaats door een ander tijdelijk zou kunnen worden vervuld!" antwoordde Raffles bedaard.

Het bleef geruimen tijd stil in het vertrek, totdat Sir Reginald langzaam zeide, terwijl hij Raffles strak aanzag:

„Dat wil zeggen — gij verdenkt Dora Morton."

„Ik mag haar in ieder geval niet uitschakelen, Sir Reginald."

„Nu, laat ik u dan zeggen dat ik veel gehoord heb van uw bekwaamheid als amateur-detective, Lord William, maar dat ik niet kan gelooven dat gij de zaken thans juist inziet!"

„Wij zullen wel zien!" zeide Raffles glimlachend. „Het half uur is bijna om — stuur haar nu weg!"

Sir Reginald stond op en verliet het ver-

trek. Raffles wandelde bedaard naar het raam en keek naar buiten op straat. Een taxi stond voor de deur te wachten. Lady Woodstuff was naast hem komen staan. Vijf minuten later zagen zij hoe Dora Morton, keurig gekleed als altijd, even met den chauffeur sprak, en daarop in de auto stapte. Tegelijkertijd trad Sir Reginald weder binnen.

„Daar gaat zij!" riep hij uit. „Maar daar bedenk ik — ik heb heelemaal vergeten haar te zeggen, wanneer zij moet terugkomen!"

„O, zij zal niet terugkeeren, Sir Reginald!" zeide Raffles bedaard.

„Niet terugkeeren?" herhaalde de Staatsman verbluft. „Hoe kunt gij daar zoo zeker van zijn?"

„Omdat ik er voor gezorgd heb! Maar laten wij nu geen tijd verliezen en den toestand daarboven eens gaan opnemen."

„Gij hebt haar toch niet van haar vrijheid laten berooven?" barstte de Staatssecretaris ontdaan uit. „Bedenk dat men met zulke dingen niet kan spotten in ons land!"

„O, ik sta in een goed blaadje bij den hoofd-commissaris van Politie," antwoordde Raffles luchtig. „Willen wij gaan?"

Eenige oogenblikken later stonden de beide heeren in de fraai gemeubelde werkamer van den Staatsman. Het was een ruim vertrek, met drie ramen aan de straat, en het groote ministerbureau stond een weinig schuin ten opzichte van een der beide hoekramen en tamelijk ver in het vertrek. Het was een zwaar bureau-ministre, zonder opzet en bedekt met vele paperassen.

Raffles was midden in de kamer gaan staan, liet zijn blikken in het rond waren en vroeg eensklaps:

„Wist Dora Morton dat uw neef hier was?"

„Ik zou niet weten hoe zij het had kunnen ontdekken!"

„Wilt gij zeggen dat men hiernaast niet kan verstaan wat er gesproken wordt?"

„Dat is bijna onmogelijk, tenzij men schreeuwt en wij hebben ondanks onze stemming niet veel luider gesproken dan gewoonlijk."

„Ja, zulke ouderwetsche huizen hebben meestal zware muren," zeide Raffles, terwijl hij peinzend rond begon te loopen. „Dat is de deur naar de rookkamer — nog altijd stevig gegrendeld! Dit is de brandkast — een voortreffelijk meubel van modern fabrikaat met een combinatieslot en alleen maar te openen door dengeen, die het cijfer kent! En hier hebben wij uw bureau! Men heeft er een voortreffelijk gezicht op — ik bedoel dat het licht zeer gunstig valt!"

Overburen hebt gij niet, want hierover begint juist een zijstraat. Wij zeggen dus dat hier het document lag toen gij werd weggeroepen?"

„Ja, midden op mijn vloielegger."

„Ik zie dat gij groen vloei gebruikt! Het papier van het stuk was natuurlijk wit?"

„Eerder ivoorgeel!"

„Bewaardet steeds opgerold of gevouwen?"

„Het was steeds opgerold, met een rood lint er om."

„Het lag dus nooit volkomen vlak op uw vloieblad? Het krulde naar boven op, vermoed ik?"

„Dat deed het — maar waarom in 's hemelsnaam doet gij mij al die vragen?" riep de Staatsman in de grootste verbazing uit. „Heeft dat iets met den diefstal te maken?"

„Misschien meer dan gij kent, mijn waarde Staatssecretaris," antwoordde Raffles glimlachend. „Wij behoeven daartoe slechts zuiver te redeneeren. Gij zijt klaarblijkelijk met opzet uit het vertrek geroepen en let wel, dat „men" wist, dat toen het document op uw tafel lag en toch waren de deuren gesloten! Gij ziet dat de gordijnen wagenwijd geopend zijn! En ik wil er wat onder verwedden, dat er een weinig verder ook een raam is in de kamer van miss Morton!"

„Dat is zoo! Maar voor den drommel — wat heeft dat er mee te maken?"

„Wel, het is heel eenvoudig! Men kan door een schuingehouden spiegel, een oogenblik buiten het andere raam gestoken, zeer gemakkelijk zien wat er hier in de kamer voorvalt. Tenminste, wat er hier in de buurt van het bureau gebeurt! Wil ik er soms een proef mee nemen? Ga voor uw bureau zitten en ik zal u zeggen wat gij doet!"

Stom van verbazing, willoos gehoorzaamend, nam de Staatsman in zijn schrijfstool plaats, terwijl Raffles vlug de tusschendeur opende, op het raam toeliep en het opende. En toen hoorde Sir Reginald een heldere stem door de tusschendeur klinken:

„Gij haalt uw sigarettenkoker uit — gij opent uw pennemes — gij kijkt naar de zoldering — gij leunt achterover in uw stoel — Nu neemt gij een presse-papier op — en nu doet gij uw pennemes weer dicht! Is het zoo genoeg?"

En het volgende oogenblik stond hij alweer op den drempel, met een eenvoudig zakspiegeltje in de hand, dat hij handig had vastgemaakt aan het einde van een lange liniaal.

De ander keek hem geruimen tijd zwijgend aan en zeide toen afgemeten:

„Gij zijt waarlijk buitengewoon schrander — maar toch kan ik nog volstrekt niet inzien, waar dit alles nu op uitdraait! Ik neem aan dat iemand — mijn secretaresse dus, hiernaast gezien heeft, dat ik het document uit de brandkast haalde en begon te lezen. Dat zij snel haren medeplichtige gewaarschuwd heeft, dat deze mij uit de kamer heeft gelokt — maar dan blijft toch nog altijd het onloochenbare feit bestaan, dat de tusschendeur gesloten was, met den sleutel aan dezen kant en dat ik die deur later zelf heb moeten openen! Gij ziet dat er geen balkon is, voor het geval gij de dwaasheid zoudt willen begaan, aan te nemen, dat zij daarlangs binnenkwam, zonder dat mijn neef het zag!"

Voor dergelijke dwaasheden willen wij ons juist behoeden, Sir Reginald," zeide Raffles glimlachend, „en wij willen met redeneeren verder gaan. En dat redeneeren zal zijn — uit het ongerijmde! Wij constateeren, dat hier niemand in het vertrek is geweest, terwijl uw neef hier was en dat gij zelf hem hier nog aanwezig hebt gevonden. Natuurlijk spreekt het vanzelf, dat wij moeten beginnen met het daderschap van Gerald uit te schakelen! Welnu, wanneer de diefstal niet van binnen is gepleegd — dan werd dat van buiten af gedaan!"

„Dwars door den muur heen soms?" riep de Staatsman vol ongeloof, met een spottend lachje om de lippen.

„Dwars door den muur heen!" antwoordde Raffles bedaard. „Er zal natuurlijk wel een ventilator zijn in dezen tusschenmuur?"

Sir Reginald kwam langzaam op uit zijn stoel en zijn blauwe oogen begonnen fel te schitteren toen hij het bijna uitschreeuwde:

„Zijt gij helderziende! Welzeker is er een ventilator! Die is er althans geweest, maar nu met papier overplakt — en bovendien hangt er een schilderij voor!"

„Het is maar een lichte gravure, Sir Reginald!" zeide Raffles glimlachend en reeds was hij op een stoel geklauterd, die stond onder een Engelsch jachttafereel, gevat in een smalle lijn, juist tegenover de plek waar het bureau-ministre stond.

Hij lichtte het zonder eenige moeite op en nu gaf Sir Reginald inderdaad een schreeuw — want het behangselpapier was hier keurig weggeknipt en liet het ventilatorgat bloot, waaruit het ijzeren binnenwerk was weggenomen —

„Gij ziet, hoe buitengewoon makkelijk het ging!" zeide Raffles lakoniek. „Men drukte van den anderen kant dit lichte ding met een stokje opwaarts en men bracht een zeer dun

riet, aan het einde met kleefstof besmeerd, of misschien wel een koord, met lood bezwaard, dat eveneens klevend was gemaakt, door die opening op het bureau — en kon gemakkelijk de buit binnenhalen."

„Maar.... maar...." stotterde de Staatsman verdwaasd, „als zij dan gezien had door haar spiegeltje wat hier gebeurde, dan moet zij toch ook mijn neef hebben gezien!"

„Dat is noodzakelijk, want gij zelf hebt gezegd dat hij al dien tijd bij een der ramen, waarschijnlijk bij dat daar, heeft gestaan!" antwoordde Raffles.

„En dat hij niets gehoord heeft, is niet zoo verwonderlijk, want zelfs nu nog is hier een oorverdoovend geraas van allerlei voertuigen! Gij bemerkt zelf wel dat het volstrekt geen leven maakt, als ik dit lichte schilderijtje een weinig van den wand afduw."

De Staatsman liet zich weer in zijn stoel neerzinken, geheel verslagen, en kreunde:

„Zullen wij het dan ooit terugvinden, het kostbare stuk? Wat zou zij er dan mede hebben kunnen doen?"

„Ik vrees, Sir Reginald, dat zij het on-

middelrijk, toen het in haar handen was, uit dat zijraam, dat ik daar in haar kamer zie, aan een wachtenden medeplichtige heeft toegeworpen!" antwoordde Raffles ernstig. „Zij moest immers verwachten, dat de diefstal onmiddellijk ontdekt zou worden en dat men ondanks alles, haar vertrek en haar zelf zou doorzoeken, en nu moesten wij voortaan maar liever niet meer praten van Dora Morton en van „zij" en „haar" — want degeen die den diefstal pleegde, is een man!"

De Staatssecretaris werd blauwrood in zijn gelaat, terwijl hij heesch stamelde, met oogen als stuiters:

„Een man? Houdt gij mij voor den gek?"

„Een man, waarde Staatssecretaris. De man met het Oostersche gelaat. De man met de bonbons — kortom, Juan Popescu, de Roemeensche goudroof, dien ik vier jaar geleden in New-York bij toeval ontmoet heb, die lid is van de Bende van de Roode Ster, welk genootschap er haar werk van maakt, kostbare documenten te stelen en voor zeer veel geld aan den man te brengen!"

VIJFDE HOOFDSTUK.

HOE POPESCU IN DE VAL LIEP.

De huurauto, waarin Dora Morton was gestapt, reed met snelle vaart in de richting van de Parlementsgebouwen, maar niet ver van de Theems sloeg de auto, haar vaart nog vermeerderend, plotseling een breede laan in, waar zich op dit tijdstip slechts zeer weinig voorbijgangers ophielden. De secretaresse met den brief in haar handen op haar schoot, keek verwonderd even naar buiten en tikte toen tegen de voorruit, maar de chauffeur scheen het niet te hooren en reed kalm verder.

De jonge vrouw slaakte een vloek, die men niet zou verwachten van zulke fijne lippen, klopte nog eens, zocht naar een spreekbuis, vond er tenslotte een, maar ze moest wel verstopt zijn, want de chauffeur hoorde nog altijd niets.

En de auto verwijderde zich hoe langer hoe meer van de Theems, die zij juist had moeten opzoeken.

Woedend strekte de jonge vrouw de rechterhand uit naar het portier en greep de kruk — om tot de wonderlijke ontdekking te komen, dat zij het portier onmogelijk kon openen. Zij wilde een raampje neerlaten — er was geen riem en het raam bleek vast in de sponning te zitten en kon onmogelijk worden neergelaten.

Zij probeerde het links, met hetzelfde gevolg.

Zij wilde opnieuw, nu met de volle vuist, op de voorruit bonzen, toen plotseling weer iets anders geschiedde, dat haar met groote verbazing, maar nog meer met schrik vervulde.

Want vlak tegenover haar, onder het opgeslagen hulpbankje aan de voorzijde, wipte eensklaps een soort van klep open en uit een ruimte, die zich onder den zetel van den chauffeur moest bevinden, als een duiveltje uit een doosje, kwam eensklaps een man te voorschijn.

En het was een heel gevaarlijk duiveltje ook, want het hield een browning in de rechter-

vuist en beval grijnslachend, reeds op de knieën neerliggend op den vloer van de snel voort-jagende auto, die het met de snelheidsvoorschriften niet nauw bleek te nemen:

„Ik zou als ik jou was, geen vin verroeren, Doralief, want deze browning is een ondeugdclijk vod en gaat buitengewoon snel af! Schik een beetje op, dan kom ik naast je zitten, poesje en eens wat gezellig met je babbelen — met den loop van dit prulletje tusschen je ribben! Goed zoo! Lieve hemel, kind, wat word je bleek! Heb ik je dan waarlijk zoo doen schrikken? Dat was toch heusch de bedoeling niet!”

De jonge vrouw staarde met open mond en wijd geopende oogen in het ronde gezicht van een roodharigen man, tamelijk haveloos gekleed, met wenkbrauwen als rupsen en een stekelig snorretje onder den aardappelneus, en stotterde nauwelijks verstaanbaar:

„Wat moet dat beteekenen? Wat wil je van me?”

„Dat noem ik de zaken bij den kop vatten!” grinnikte haar zonderlinge metgezel. „Je zult het gauw genoeg merken.”

Hij liet zijn stem tot een vertrouwelijk gefluister dalen en vroeg:

„Heb je het bijgeval bij je?”

„Wat bedoelt ge? Waarover spreekt ge?”

„Kom Doortje, houd je nu maar niet van den domme! Ik heb het over die gewichtige velletjes papier, die je van mijn vriend den Staatssecretaris gegapt hebt.”

De jonge vrouw werd nog een tikje bleeker en toen keek zij spottend op den ander neer en antwoordde schouderophalend:

„Je bent niet goed wijs, man! Je moet de verkeerde voor hebben! Ik ben de secretaresse van Sir Reginald Woodstuff, den Staatssecretaris van Koloniën.”

„Hoor je mij het tegendeel beweren?” vroeg de ander spottend. „Dacht je soms dat ik me vergiste als ik iemand moet afhalen? Het is juist van hem dat je dat kostelijke papiertje hebt gestolen. Geef het mij nu maar rustig als een knappe meid, dan is de zaak beklonken en je bespaart mij de akelige noodzakelijkheid, geweld te moeten gebruiken!”

„Ik weet niet wat je bedoelt — en ik heb in ieder geval geen kostbare papiertjes bij mij!” antwoordde de jonge vrouw kortaf.

Haar begeleider zag haar een oogenblik scherp aan, haalde de schouders op en zeide toen bedaard:

„Wij zullen het aanstonds wel zien! Hier zijn wij er al bijna!”

Het was reeds beginnen te duisteren, want

het liep naar vijf uur en de dag was donker.

De auto volgde reeds sedert eenige minuten een weg, behoorende in een buurt, die bijna geheel tegen den grond was gehaald om plaats te maken voor betere huizen.

Veel was hier echter nog niet van gebouwd en overal stonden directiekeeten en lagen stapels planken en bouwmaterialen.

De chauffeur scheen nauwkeurig te weten waar hij moest zijn en reed, zonder een enkele maal links of rechts te zien, steeds verder, totdat de man met het roode haar na een blik door een kier van het gordijntje te hebben geworpen, op zijn beminlijksten toon zei:

„En nu zal ik wel genoodzaakt zijn u te verzoeken, vooral geen geluid te geven bij het uitstappen, Madame, want anders zou ik geweld moeten gebruiken en gij kunt u wel voorstellen, hoezeer mij dat tegen de borst zou stuiten. Ik geloof dat wij er hier al zijn!”

Inderdaad stond de auto op dit oogenblik met een schok stil op een zeer duistere plek, waar het schaarsche licht van een verre straatlantaarn slechts ternauwernood kon doordringen.

Op deze plek stond een loods, die daar klaarblijkelijk juist was neergezet en die zelfs nog niet geheel voltooid was.

Maar er was een stevige deur aan, die van binnen wel goed gesloten zou kunnen worden.

Brand — wij behoeven zeker niet meer te zeggen, dat hier de trouwe vriend van Raffles aan het werk was — opende vlug het portier, zoodra Henderson van zijn bestuurdersplaats was afgedaald en de deur reeds had geopend.

Met den loop van de browning tusschen haar ribben, moest de vrouw uitstappen, terwijl Brand haar bij den arm vasthield en het volgende oogenblik zou het kleine groepje binnentreden.

Maar de vrouw meende zeker gebruik te kunnen maken van de duisternis, want het was hier, dat zij een poging ondernam om te ontvluchten.

Zij sloeg Brand bliksemsnel de browning uit de vuist en zou hem voorbij zijn gesneld, als Henderson haar niet met sterke hand had vastgegrepen en achteruit getrokken.

Maar de vrouw rukte zich los, waarbij een deel van haar mouw in de handen van den reus achterbleef en wierp zich met onstuimige woede weder op Brand, die de deuropening versperde.

„Wel allemachtig — ik geloof dat die dame even goed bokst als Dempsey!” riep Brand verwonderd uit, terwijl hij slechts op het uiterste nippertje een hevigen kinstoot wist te ontgaan.

Hij was genoodzaakt de deur met zijn voet dicht te werpen, zoodat zij in het slot viel.

Maar nu was het daarbinnen ook stikdonker en Brand begon zich waarlijk ongerust te maken over zijn gevangene, die hij vruchteloos trachtte aan te raken met zijn handen.

Het volgende oogenblik slaakte hij een kreet van woede en schreeuwde:

„De helleveeg heeft een mes, James! Neem je in acht en maak als de drommel licht. Ze heeft me zooveel al bijna geraakt.”

De reus gromde een paar vloeken en het volgende oogenblik werd de loods, volkomen ledig nog, verlicht door het tamelijk heldere schijnsel van zijn zaklantaarn.

En het was juist bijtijds, want met opgeheven knipmes stond de vrouw met bliksemende oogen op nauwelijks drie passen van Brand verwijderd, gereed om toe te stooten.

Reeds daalde haar arm, maar Henderson zette haar op het juiste oogenblik en in de letterlijke beteekenis van het woord, den voet dwars, de vrouw struikelde, viel, en het mes vloog haar uit de hand.

Zij was in een ommezien weder overeind, terwijl het schuim van woede haar om de lippen kwam en boog het hoofd als een stier, om Brand een zoogenaamden kopstoot toe te dienen, die schreeuwde:

„Maar dat is een echte amazone! Ik heb nooit zooiets gezien! Henderson, maak er een einde aan, want het spelletje heeft nu lang genoeg geduurd. Geef mij je lantaarn maar. Maar behandel haar een beetje voorzichtig — want het is toch maar een vrouw!”

Reeds had hij de zaklantaarn aangenomen en de reus trad op de vrouw toe, vatte haar bij een arm en zeide met zijn zware stem:

„En houdt nu uw gemak maar een beetje juffertje, en geef maar liever dat papiertje af zonder verdere praatjes!”

Als eenig antwoord bracht de vrouw hem met haar vrije hand, tot een vuist gebald, een verschrikkelijke kinstoot toe, die ieder ander zeker zou hebben geveld.

De reus stond er een oogenblik verbluft van en riep toen uit:

„Bij mijn ziel — die vrouw is sterker dan ik dacht! Mag ik terugslaan, mijnheer Brand?”

„Liever niet! Tracht ook haar anderen arm te grijpen, dan zal ik de lantaarn zoo lang hier neerleggen en haar binden! Ik vind het een onaangenaam werkje, dat kan ik je wel zeggen.”

Hij kwam naderbij om de daad bij het woord te voegen, maar slaakte eensklaps een kreet, deed vlug nog een stap naar voren, terwijl hij

strak naar de vrouw keek en toen rukte hij haar plotseling met een onverwachte greep de japon op de borst nog verder open, die gescheurd was in de worsteling en schreeuwde:

„Een man! James, we hebben met een heer der schepping te doen, al gaat die benaming helaas niet meer op! Doe nu maar wat je het beste vindt! We behoeven ons gelukkig niet meer zoo in acht te nemen!”

En Henderson deed het beste op een afdoende wijze!

Een slag tegen de kaak velde Juan Popescu in zijn volle lengte en hij rolde in een hoek en bleef daar een oogenblik bewegingloos liggen.

Henderson en Brand keken elkander een oogenblik sprakeloos aan en toen barstte de reus uit:

„Ik heb al veel van mijn leven bijgewoond, mijnheer Brand, ik weet ook, dat je tegenwoordig de mannetjes niet meer van de wijfjes kunt onderscheiden, maar dit is toch het top-punt!”

„Het is een verkleeding, James. Stel je maar gerust! Zoo erg is het gelukkig nog niet; maar ik erken, dat ik tot het laatste oogenblik gezworen zou hebben dat het een vrouw was, als haar kleederen niet zoo in wanorde waren geraakt! Ik ben benieuwd of mylord dat al weet!”

„Hij zal het zeker wel weten, mijnheer Brand!” zeide de reus met overtuiging. „En wat moeten wij nu met dien kerel doen?”

„Allereerst doorzoeken, Henderson, en zoo vlug mogelijk! Hier is haar — of liever zijn tasch, kijk wat er in zit, dan zal ik hem fouilleeren.”

Vlug trok Brand den nog altijd bewusteloozen man de dunne vrouwenkleederen van het lichaam, waaronder hij een zijden tricot bleek te dragen. Hoewel krachtig, bleek Popescu toch tenger gebouwd te zijn met smalle schouders en het was zeer begrijpelijk hoe hij erin had kunnen slagen, zich, met zijn zachte trekken en zijn groote, zwarte oogen, zoo lang hij verkoos als een vrouw voor te doen — en een mooie vrouw op den koop toe!

Brand doorzocht de kleederen snel, rukte ze zelfs stuk, vond natuurlijk volstrekt geen voering, die iets had kunnen verbergen en wierp het hoopje zijde en kant ongeduldig in een hoek.

Hij betastte Popescu overal, maar na een paar minuten wist hij met volkomen zekerheid, dat de sluwe Roemeen, dien hij nu pas herkende, zooals Raffles het reeds den dag tevoren

had gedaan, het gestolen document heel zeker niet bij zich droeg.

„De tasch, Henderson?” vroeg hij vol spanning.

„Er zit niets anders in dan een lippenstift, een poederdons en nog andere vrouwenrommel, mijnheer Brand! Ik heb er de voering uit los gesneden en ik vrees dat het ding geen penny meer waard is en in de voering heb ik alleen maar dit gevonden! Maar dat zult u wel niet zoeken!”

En hij stak Brand een opgevouwen papier toe.

De jongeman ontvouwde het, las het door, en zeide:

„Een pas, ten name van een zekeren Herr Gutmann — en naar alle waarschijnlijkheid nagemaakt! Dat zullen wij in ieder geval maar bewaren. Maar ik geloof dat onze vriend daar al bijkomt. Het wordt dus nu tijd om hem te knevelen en hem te binden.”

„En vervolgens, mijnheer Brand?”

„Mylord heeft mij opgedragen, onzen gevangene vervolgens naar het huis in de Victoria Street te brengen, naar den kelder, die voor dergelijke zaken zoo bij uitstek geschikt is. Hij mag echter volstrekt niet zien welke weg wij volgen, dus wij moeten de gordijnen voor de portieren neerlaten. Hier is touw!”

Popescu was in een oogenblik gekneveld en zijn polsen werden stevig bijeengebonden. Daarna werd hij op zijn beenen gezet, Brand ging de deur weer openen, nadat de lantaarn gedoofd was, overtuigde er zich van dat er zich geen en-

kele waker in de buurt bevond en fluisterde snel:

„Vlug met hem in den wagen, James. Ik geloof dat ik in de verte stappen hoor.”

Vrij onzacht voelde Popescu zich door de geweldige vuist van den reus in den nek grijpen en voortduwen.

Hij begreep nu zeker wel, dat zijn leven geen gevaar liep en liet iederen tegenstand varen.

Het volgende oogenblik werd hij in de auto geduwd en Brand nam weer naast hem plaats.

De jongeman boog zich een weinig over hem heen en vroeg op ernstigen toon:

„Je verstaat mij immers, Popescu! want ik heb je herkend, man!”

Popescu keek hem alleen maar met een blik vol giftige haat aan en dat was alles.

„Zou je er niet beter aan doen, ons liever dadelijk te zeggen waar je het gestolen document gelaten hebt?”

Popescu haalde even de schouders op en zijn oogen gloeiden van een moeilijk bedwongen zegepraal.

„Ik begrijp het wel — je zult het wel tijdig in handen van een medeplichtige hebben gespeeld!” hernam Brand woedend. „Nu, wij zullen het stuk nog wel achterhalen, voor die man het heeft weten te verkoopen! Hoe is het mogelijk, dat men voor een handvol goud den vrede in het Oosten op het spel durft zetten. En nu weg met je — want je loopt ons maar in den weg en je zult je er in moeten schikken, voor een paar dagen onze gast te zijn — totdat wij gelegenheid vinden, je over te doen aan de politie!”

ZESDE HOOFDSTUK.

WAAR IS HET DOCUMENT?

Ongeveer een half uur later reed de taxi onder het poortgewelf, in een der wanden waarvan zich de huisdeur bevond, die behoorde tot het huis van Raffles in de Victoria Street.

Men kon van de straat af slechts zeer moeilijk onderscheiden, wat er in de duisternis van dit gewelf voorviel en dat was een gunstige omstandigheid waarvan Brand en Henderson een dankbaar gebruik maakten.

Het portier werd op een kier geopend,

Henderson ging de huisdeur openen en bliksemsnel werd de gevangene binnengeleid en aanstonds naar den kelder gebracht van het stille, duistere huis.

En inderdaad was het een soort van gevangenis, met een stevige deur, voorzien van zware grendels en waar altijd kunstlicht moest branden, daar de venstergaten zorgvuldig waren dichtgemetseld.

Overigens was het er zeer wel uit te houden,

afgezien dat men zijn vrijheid miste, want er stond een goed bed, er bevonden zich gemakkelijke stoelen, een kastje met boeken en andere zaken om zich den tijd te korten.

Brand keek een oogenblik naar de slanke gestalte van Popescu, die zich afteekende onder de dunne zijde van het tricot en bromde:

„Ik hoop dat we je spoedig kwijt zijn, vriend! je bent ons maar tot last!”

Op dat oogenblik kwam Henderson opgewonden in de deuropening staan en fluisterde: „Hij is aan de telefoon, mijnheer Brand.”

Brand vroeg niet eens wie „hij” was, maar antwoordde op levendigen toon:

„Ik kom dadelijk, James! Ontdoe hem van zijn touwen en van den doek in zijn mond, maar wees wat voorzichtig met den kerel — hij is buitengewoon sluw! Houd hem goed in het oog.”

Toen snelde hij de trappen op, trad een eenvoudig gemeubeld vertrek binnen, nam daar de telefoon op en sprak:

„Ja, met Brand, Edward! Wil je het nummer weten? Vandaag is het 4017! Ben je gerustgesteld? Ja, wij hebben den kerel! Ik moet je zeggen, dat het een verrassing voor mij was, neen, hij had niets bij zich, ik ben er zeker van! Ja, dat ben ik met je eens — er moet een medeplichtige bij betrokken zijn — goed — afgesproken — wij zullen ons bij je voegen in het „Hotel Central!” Ja, wij zullen ons haasten. Geloof je dat de medeplichtige daar zal komen? Nu, des te beter.”

Brand hing het toestel weer op, snelde weer naar beneden en vond Henderson op post staan voor de zware deur, waarin zich een handgroot luikje bevond, waardoor men kon zien wat de gevangene uitrichtte.

Brand wierp een blik door het kijkgat en zag hoe Popescu zich op het bed geworpen had, blijkbaar voornemens, zijn lot zoo geduldig mogelijk te dragen.

„Ik zie dat je tot kalmte bent gekomen, Popescu!” zeide Brand. „Zou je ons nu niet veel moeite kunnen besparen door den naam van je medeplichtige te noemen?”

Als eenig antwoord haalde de internationale spion en hotelrat zijn schouders op:

„Je wilt ons dus niet zeggen, waar het document is?” drong Brand aan.

„Denk je dat ik gek ben?” klonk nu de spottende stem van den gevangene. „Zoek het zelf maar! En je bent knap als je het vindt!”

Brand beet zich op de lippen.

Hij wist maar al te goed dat het hier om minuten ging.

Wanneer de medeplichtige er eenmaal in kon slagen, Engeland ongemerkt te verlaten met zijn kostbare gestolen stuk, dan zou het zeer moeilijk vallen, hem tijdig weder in te halen en aldus een zeer ernstig incident, misschien wel erger, te voorkomen.

De Egyptische Regeering zou waarschijnlijk wel 10.000 pond sterling voor die geheime overeenkomst met Turkije willen betalen — maar eigenlijk was de waarde van het document niet eens in geld uit te drukken — veeleer in het bloed van duizenden soldaten!

En Brand voelde een walging in zich opkomen, dat het nog steeds mogelijk was, aldus te spelen met het lot van tienduizenden gezinnen — met het lot wellicht van een geheel werelddeel.

Hij wist echter zijn drift te overmeesteren en zeide schouderophalend:

„Ik zou er maar niet al te veel op vertrouwen dat wij je medeplichtige niet in handen zullen krijgen. James, zorg dat de man wat voedsel krijgt en vlug, want wij worden elders verwacht.”

Het huis in de Victoria Street bevatte niet alleen een geheel arsenaal en tal van zeer goede vermommingen, maar ook steeds verduurzaamde levensmiddelen.

En zoo kon de reus een oogenblik later een busje gecondenseerde melk, een half brood en andere spijsen op de tafel in de cel neerzetten, terwijl Brand buiten de wacht hield.

„Hoe lang denken jullie me hier te houden?” vroeg Popescu met een boosaardigen blik.

„Totdat wij de geheime overeenkomst hebben!” antwoordde Brand lakoniek.

„Maar wie zijn jullie, dat je je het recht aanmatigt, mij hier in dit huis opgesloten te houden? Van de politie zijn jullie zeker niet!”

„Dat heb je goed geraden!”

„Concurrenten misschien?”

„Dat zou wel eens zoo kunnen zijn!” antwoordde Brand spottend. „Maar concurrenten of politie — hier blijven zul je zoolang het ons bevalt! En nu nemen wij voorloopig afscheid van je, Miss Dora Morton, alias mijnheer Popescu! En als wij je er een genoeg mee kunnen doen, dan willen wij je wel een compliment maken over de schitterende wijze, waarop jij je rol als vrouw hebt gespeeld! Het scheelde maar een haar, of ik was smoorlijk verliefd op je geworden. Kom mede James!”

De grendels werden opnieuw voorgeschoven, de zware sleutel werd in het slot omgedraaid en toen gingen de beide mannen de trap weder op, doofden de ontstoken lichten, traden naar buiten en vonden de taxi op dezelfde plaats

terug waar zij haar hadden achtergelaten.

Henderson nam weer achter het stuurwiel plaats en vroeg toen:

„Waar moet ik heenrijden, mijnheer Brand?”

„Naar het Hotel Central, in de Green Street, waar die vrouw logeerde.”

„U bedoelt die man?”

„Natuurlijk!”

„Maar wat moeten wij daar doen?”

„Mylord verwacht, dat haar medeplichtige daar haar komst wel zal afwachten, of zich althans daarheen zal begeven, nadat de gewaande secretaresse haar dagelijksche taak heeft verricht. Natuurlijk was zij niet meer van plan om ooit terug te komen, maar zij wilde haar rol tot het laatste oogenblik spelen, om geen achterdocht te wekken. En ik denk dat mylord daarvan gebruik wil maken, om die medeplichtige op te vangen en hem het document afhandig te maken!”

De blauwe oogen van den reus begonnen te schitteren, toen hij verheugd zeide:

„Dat lijkt mij een uitstekend plan te zijn, mijnheer Brand! Kom maar spoedig naast mij zitten, want ik zou die onderneming niet graag willen missen.”

Brand nam zijn plaats naast Henderson in, de auto reed het poortgewelf uit en omstreeks twintig minuten later liet Brand haar stilhouden op een vijftigtal passen van het Hotel Central, een tweede rangs gelegenheid met een paar honderd kamers, waar men reeds voor een paar shilling per nacht een goede kamer kon krijgen.

Hij liet zijn stem wat dalen en zeide:

„Wacht hier maar even, James, tot ik eens poolshoogte heb genomen. Wij hebben met drommels slimme lieden te doen en moeten ons in acht nemen.”

Hij was reeds op het trottoir gestapt en wendde zich nog eens om tot Henderson met de woorden:

„Het is al over zessen, James — maar ik ben bang dat het met onze maaltijd wel een uurtje later zal worden! Heb je honger?”

„Ik heb eigenlijk altijd honger, mijnheer Brand. Maar het komt er werkelijk niet veel op aan!” zeide de reus gulhartig. „Als het moet kan ik nog heel best een paar uren wachten. Bekommer u niet om mij. Daar is nog een winkel open, waar ik wel wat saucijsenbroodjes kan koopen.”

„Dat is een uitstekend idee, Henderson. En nu ga ik heen, en zal je wel zeggen wat er te doen valt.”

Hij wachtte nog even tot Henderson terug-

kwam met een voorwerp, dat er uitzag als een niet te kleinen zak aardappelen en dat gevuld bleek te zijn met smakelijke broodjes, glimlachte eens en liep toen langs enkele nog verlichte winkels voort, totdat hij het hotel bereikt had. Bij den breeden ingang stond een zwaarlijvig portier, met de handen op zijn rug. Hij ging den man voorbij en botste in de vestibule bijna tegen een heer aan, met lange, grijze knevels, die er uitzag als een gepensionneerd majoor en die hem toebeet:

„Ik waande u toch oud genoeg, om op uw eigen beenen te staan, mijnheer! Is het uw gewoonte om de menschen onderstboven te loopen?”

Brand wilde een ongeduldig antwoord geven, maar hij slikte zijn woorden in, toen hij de grijze oogen van den majoor, met een eigenaardige, veel beteekenende uitdrukking op de zijne gevestigd zag.

En zijn bewondering voor Raffles' weergaloze vermommingskunst kreeg nieuw voedsel, toen hij de bekende stem op zachten toon hoorde mompelen:

„Volg mij over een halven minuut naar de launch — daar kunnen wij rustig praten.”

En de gewaande majoor stapte met dreunende schreden naar de deur van de conversatiezaal, waar zich op dat tijdstip slechts zeer weinig personen bevonden, daar bijna alle gasten zich in de eetzaal bevonden.

Brand wachtte nog een halven minuut, ging toen eveneens de launch binnen en vond Raffles in een hoek zitten, in een gemakkelijken stoel en bijna onzichtbaar voor al degenen, die de glazen deuren van het groote vertrek voorbij gingen.

Brand nam tegenover Raffles plaats en zij konden hier ongestoord spreken, want er waren zeker geen drie personen in het zeer groote vertrek en die zaten dicht bij de deur.

„Wel?” begon Raffles op zachten toon.

„Wel, er is geschied wat je ons per telefoon hebt opgedragen,” antwoordde Brand glimlachend. „Popescu zit gevangen in het huis in de Victoria Street!”

„Je hebt hem dus ook herkend?” vroeg Raffles verrast.

„Op het laatste oogenblik — en bij toeval! Hij bood in de loods tegenstand, zijn kleederen hadden er duchtig van te lijden. Een nader onderzoek bewees de deugdelijkheid van mijn vermoedens. En toen ik mijnen man nu ook nog eens goed aanzag, herkende ik hem plotse-ling! Wij hebben met dat heerschap te maken gehad in New-York!”

„Zoo is het, Brand! Naar het document behoef ik zeker niet eens te vragen.”

„Hij had het stellig niet bij zich, Edward!”

„Dat begreep ik dan ook wel! De kerel zou al heel onvoorzichtig zijn geweest er zich na den diefstal niet onmiddellijk van te ontdoen.”

„Hoe heb je het kunnen ontdekken?” vroeg Brand nieuwsgierig!

„Eenvoudig door mijn hersens te gebruiken, Brand. Het was betrekkelijk zeer eenvoudig!”

En in korte woorden deelde Raffles hem mede, welke ontdekkingen hij had gedaan bij zijn onderzoekingen in het huis van Sir Reginald Woodstuff.

Brand had vol aandacht geluisterd, en zeide toen Raffles zweeg:

„Dat was een knap stukje van je! Maar helaas — ik moet wel vreezen dat al die arbeid vruchteloos is geweest!”

„Dat kan ik nog niet inzien, Brand! Want ik heb in dien tijd ook niet stilgezeten — en het een en ander met dien braven dikken portier besproken, dien je wel gezien zult hebben. De gewaande Dora Morton heeft hier een paar malen bezoek ontvangen van een „als heer gekleed persoon” zooals het in de processen-verbaal heet en wij kunnen er wel van verzekerd zijn, dat die man zijn medeplichtige was. Hij is er vandaag gelukkig nog niet geweest, maar hij kan ieder oogenblik komen!”

„Maar dan loopt alles mis!” riep Brand verschrikt uit.

„Hoezoo?”

„Wel, men zal hem zeggen dat de zoo-genaamde Dora nog niet is teruggekeerd, hij zal verdwijnen, hij zal misschien argwaan krijgen en niet meer terugkeeren.”

„Daar is voor gezorgd, Brand! Luister maar. Ik heb mij bij den portier uitgegeven voor een particuliere detective en hem in opdracht gegeven tot dien man te zeggen, wanneer hij mocht komen opdagen, dat zijn vriendin Dora Morton heeft opgebeld en den portier verzocht heeft, haren vriend mede te deelen, dat zij een uitnoodiging voor het diner bij Sir Reginald niet had kunnen afslaan, en dat zij hem verzocht, tot half negen in haar logeerkamer op haar te wachten, want dat zij dan stellig terug zou zijn gekeerd.”

„Prachtig!” riep Brand met schitterende oogen uit. „En als hij daar eenmaal is?”

O, dan zijn wij er ook!” antwoordde Raffles lakoniek. „Er is een telefoon op iedere kamer en de portier zal mij onmiddellijk waarschuwen, als onze vriend onderweg is.”

„En geloof je, dat hij het document bij zich heeft?”

„Ik ben er vast van overtuigd! Het plan is natuurlijk, nog vanavond met zijn vriend, den heer Popescu, het Kanaal over te steken! O, het zit goed in elkaar, dat moet ik den Roemeenschen schelm tot zijn eer nageven! Maar toch niet zoo goed, of er zijn zwakke plekken in de keten! Waar is James?”

„Hij wacht buiten met de auto.”

„Mooi zoo! Laat hem daar voorloopig maar wachten, want wij zullen den wagen misschien noodig hebben om dien sinjeur, nadat wij hem het document hebben afgenomen, naar de plaats te vervoeren waar hij behoort.”

„En Popescu?”

„Die mag hem daar nog dezen nacht gaan gezelschap houden! En nu weet je wat je moet weten — en wij zullen ons maar vast naar de kamer van de schoone Dora begeven.”

„Heb je gedineerd?”

„Nog niet, Brand — en ik vrees dat je nog wel eenigen tijd geduld zult moeten hebben — tenzij je eetlust het wint van je begeerte om het document in handen te krijgen!”

Brand sprong op en zeide vol verontwaardiging:

„Ik kan het wel tot twaalf uur vannacht uithouden, als het moet. Kom maar mede!”

„Volg mij dan op eenigen afstand — het is beter dat men ons niet samen ziet. Het nummer van de kamer is 312, op de bovenste verdieping.”

Raffles was reeds met zijn kaarsrechte houding en zijn knevels trots opstrijkend, voortgestapt, bereikte nu de vestibule, sprak opnieuw op zachten toon een paar woorden met den portier en toen zag Brand hoe hij in de lift stapte.

Hijzelf liep naar buiten, waarschuwde Henderson, die zijn zak reeds bijna geledigd had, zeide hem dat hij moest wachten tot men hem zou noodig hebben, ging toen het hotel weer binnen, stapte op zijn beurt in de lift, die snel tot aan de bovenste verdieping schoot en vond na eenig zoeken kamer 312. Raffles stond hem daar op te wachten, gewapend met een reservesleutel en tezamen traden zij binnen.

Nummer 312 was een hotelkamer, als iedere andere, op een hoek van het hotel gelegen, met een rond balkon en dat was het eenige wat haar onderscheidde van de andere vertrekken. Er waren voorts nog twee ramen, een aan de hoofdstraat, een aan de zijstraat, en verder bleek uit alles, dat de kamer bewoond werd door een elegante, zeer op haar uiterlijk gestelde vrouw, want overal stonden potjes en fleschjes, gevuld met reukwerken, zalven, smeer-

sels, poeders en andere verfraaiingsmiddelen.

Raffles begon, met aanstonds de gordijnen voor de ramen dicht te doen en zeide toen op zachten toon, na even aan de deur te hebben geluisterd, die hij reeds van binnen weer had afgesloten:

„Hier achter kunnen wij ons uitstekend verbergen, Brand! Tot mijn spijt zal ik het licht moeten uitdraaien en ik ben wel gedwongen, je een weinig geduld te verzoeken! Bedenk dat het een zaak van gewicht betreft — en bezit je ziel in lijdzaamheid! Neem jij het raam van de hoofdstraat maar, dan heb je wat

te zien! En denk er om — vertoon je niet, voor je mij het sein hoort geven, want ik denk dat wij met een uiterst gevaarlijken kerel te doen krijgen!”

En Raffles stak de hand naar den schakelaar uit, de kamer verzonk in duisternis en de beide mannen namen de posten in, achter de gordijnen, in de smalle vensternissen.

En wel werd hun geduld op een zware proef gesteld, want zij moesten bijna twee volle uren wachten, alvorens er eindelijk haastige stappen naderden en de sleutel in het slot van de kamerdeur werd omgedraaid.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

EEN SLUWE ZET.

Brand voelde zijn hart kloppen, toen hij bemerkte dat het eensklaps licht in de kamer werd.

Hij hoorde hoe de deur weer werd gesloten en het schuifelen van voeten over den vloer. Daarop een zachten uitroep van ongeduld, het afstrijken van een lucifer, het verschuiven van een stoel.

Hij durfde zich niet bewegen, daar hij volstrekt niet wist waar de man, die zooeven was binnengetreden, zich bevond en hij hield zelfs zijn adem in, uit vrees dat het bewegen van het gordijn zijn aanwezigheid zou kunnen verraden.

Hij had zich met zijn rug naar het venster gekeerd, maar vruchteloos poogde hij door een kier van de gordijnen iets te onderscheiden.

En plotseling ving zijn oor het zachte gefluit op, dat als waarschuwingssein bedoeld moest zijn.

Eensklaps trad hij te voorschijn, de gordijnen terzijde duwend — en toen bemerkte hij ook dadelijk dat hij zich vergist had, want Raffles stond nog altijd in zijn schuilplaats en niet hij had gefloten, maar dat had de man gedaan, die daar aan de tafel gezeten was en wiens lippen nog getuit waren, terwijl hij zijn donker gelaat verrast omwendde naar het venster.

Brand had maar nauwelijks den tijd om iets anders op te merken, dan dat de man aan het hoofd gewond was en een groote versche pleister droeg op den rechterslaap.

Hij kon ook nog zien, dat hij zeer goed gekleed was, jong nog, en verder kreeg hij weinig gelegenheid om opmerkingen te maken, want de bezoeker was reeds sneller dan de gedachte opgerezen, en was met een enkelen sprong bij de deur.

Brand slaakte een kreet, half van woede, half als waarschuwing bedoeld en Raffles trad op zijn beurt in het vertrek.

Maar helaas — toen was het reeds te laat!

De man met den pleister had de deur opengerukt, na de tafel met alles wat er op was, met een krachtigen ruk in de richting van Brand te hebben geslingerd, die hem wilde nagaan, maar met zijn voeten in het tafelkleed verward raakte, en stond het volgende oogenblik op de gang, de deur achter zich dichttrekkend.

„Hem na!” beval Raffles kortaf en hij rukte de deur weer open en zag nog juist hoe de man aan het einde van de gang als een gems voortsnelde, zonder zoo dom te zijn, op de lift te willen wachten, die misschien wel juist onderweg was naar de vestibule.

En de vluchteling had helaas het voordeel,

dat hij alle gelegenheid had gekregen gedurende zijn bezoeken, het hotel door en door te leeren kennen, terwijl Raffles en Brand er nog nooit een voet gezet hadden.

Tot overmaat van ramp was deze bovengang slechts matig verlicht en dat beetje verminderde de man die daar wegluchtte tot in het geheel niets, door tijdens zijn snellen loop overal de schakelaars om te draaien, die hij voorbij kwam.

Gelukkig hadden Raffles en Brand slechts een paar seconden verloren en al kon de vluchteling zich onzichtbaar maken, onhoorbaar was hij niet!

En op het geluid afgaande, ijlden Raffles en Brand zoo snel zij konden door de smalle gang, elkander onder het loopen aansporend.

De voetstappen van den man met den pleister klonken nu op de ijzeren achtertrap, die alleen maar gebruikt werd door de bedienden of door de gasten in geval van brand, en hij ging niet naar beneden, zooals verwacht kon worden, maar snelde integendeel naar boven, blijkbaar met het doel, om de zolderverdieping of het dak te bereiken.

Nauwelijks een seconde later begonnen Raffles en Brand op hun beurt die ijzeren trap te beklimmen en stonden even later op een donkeren mangelzolder, waar als even zooveel schimmen, tafellakens, sloopen en handdoeken over lange lijnen te drogen hingen.

En die lijnen verrieden den vluchteling, want toen Raffles er een aanvatte, gevoelde hij duidelijk aan het trillen van het ijzerdraad, dat de man aan het andere einde het goed terzijde sloeg, dat hem in zijn loop belemmerde.

De zolder had wel acht of tien ramen, waardoor een weinig licht naar binnendrong, maar men kon toch niet verder zien dan eenige meters.

Wel had Raffles onder het loopen zijn krachtige zaklantaarn ontstoken, maar daaraan had hij weinig op dezen zolder, waar overal groote lappen drogend goed, omlaag hingen.

Maar de vluchteling was nog altijd te hooren en Raffles hoorde ook nog iets anders — hoe hij ergens een zolderluik openstiet, dat met een harden bons neerviel.

Kort daarna stond hij zelf aan den voet van het houten trapje, dat naar dat luik voerde — en toen kwam hij ook meteen tot de ontdekking, dat de man dien hij achtervolgde, inderdaad niet voor een klein gerucht vervaard was, want de scherpe knal van een revolvershot klonk en een kogel vloog hem rakelings langs het oor.

Hij schoot onmiddellijk terug, zag een donkere gedaante wegluchten op het dak en beklom

vliegensvlug het trapje, door Brand op den voet gevolgd.

Even daarna stonden zij op het dak, hijgend en vastbesloten, om de achtervolging niet zoo spoedig op te geven.

Er rezen vier, zes schoorsteenen uit het platte dak op, maar het was schier onmogelijk, dat de vluchteling zou willen trachten, zich achter een van die smalle, ijzeren pijpen te verbergen.

En daar zagen zij hem ook reeds weder, terwijl zijn gedaante zich afteekende tegen den helderen hemel, terwijl hij voortsnelde naar den rand van het dak.

„We hebben hem!” juichte Brand opgewonden.

„Nog niet!” klonk er uit de verte een schorre stem terug.

Wat er geschiedde konden de beide mannen niet zoo duidelijk zien, maar een seconde later leek het alsof het lichaam van den vluchteling hoog door de lucht zweefde en men zag een dunne lijn zich afteekenen tegen den avondhemel.

„Hij gebruikt een vlaggestok, bij wijze van polsstok!” schreeuwde Raffles. „Wij hebben met een acrobaat te doen, geloof ik!”

Raffles had goed gezien — de vluchteling wist natuurlijk dat hij daar dien vlaggestok zou vinden en had hem met weergalooze stoutmoedigheid gebruikt om heen te zweven over een steeg van wel vier meter breed, welke het hotel van het naburige huizenblok scheidde.

Een oogenblik daarna hoorde men hoe de stok daar beneden in de steeg met kletterend lawaai op de straatsteenen viel.

„Die ladder!” schreeuwde Raffles opgewonden! „Ik zal niet toestaan dat hij ons ontsnapt!”

Tegen een opstaanden rand, leunde een vrij lange ladder en zonder hunnen loop te vertragen namen de beide mannen hem op en snelden ermede naar den rand van het platte dak.

Met vereende krachten schoven zij den ladder over de gapende kloof — en het bleek dat het andere uiteinde ongeveer een voet ver op een lager gelegen dak kwam te rusten.

„Houd den ladder tegen en belet hem af te glijden!” beval Raffles. „Ik zal het eerst gaan.”

En met de vlugheid van een kat, liet hij zich afglijden langs den schuin geplaatsten ladder, greep, toen hij de overzijde bereikt had, de onderste sporten stevig vast en Brand gleed op zijn beurt naar hem toe. En opnieuw begon de achtervolging.

Maar de moeilijkheden namen toe, want de daken waren hier van ongelijken vorm en de beide mannen vreesden reeds, dat zij den vluchteling uit het oog verloren hadden, toen het geraas van een glazen dakraam, dat zeker bij ongeluk door zijn laars verbrijzeld werd, gevolgd door een gesmoorden vloek hun de plek verried, waar hij zich bevond.

Zij snelden er aanstonds op toe, zonder zich om het gevaar te bekommeren, lieten zich van een schuin dak glijden, klommen over een soort van afrastering en zagen aan de andere zijde den man verdwijnen achter een grooten, gemetselden schoorsteen, waaruit naast elkander vier korte pijpen uitstaken.

De vluchteling gebruikte dien schoorsteen als een soort van borstwering en vuurde nogmaals vlug achter elkaar drie schoten af, maar de duisternis en misschien wel de opwindende deden hem ook driemaal missen.

De mannen hoorden reeds zijn hijgende ademhaling, toen hij vloekend weder verder vluchtte en toen eensklaps een val — een luiden kreet — en vreeselijken vloek —

De vluchteling had zeker een misstap gedaan en Raffles en Brand meenden zijn gedaante ineengehurkt te zien in het midden van een veel lager gelegen dak.

Bij den sprong had hij wellicht zijn enkel verstuikt.

Raffles bukte zich over den rand van het dak heen, het volle licht van zijn lamp op hem richtende.

Hij zag een bleek, van woede en pijn vertrokken gezicht, oogen, die van haat fonkelden.

En hij zag ook, hoe de man zijn revolver liet vallen, de hand in den zak stak, er een stuk papier uithaalde en dat haastig in kleine snippers begon te scheuren, die aanstonds door den nachtwind werden opgenomen en naar alle zijden verspreid.

Hij riep Brand een kort bevel toe en beiden sprongen op het lager gelegen dak en ijlden op den man toe.

Hij zat hen grijnzend aan te zien met opeengeklemden tanden.

Er lagen nog twee of drie kleine snippers op het dak.

Raffles nam er een van op.

Er stonden een paar woorden op en die waren voldoende om hem te doen zien, dat die man zooeven de geheime overeenkomst in kleine stukjes had gescheurd, die nu over een afstand van vele mijlen reeds waren neergefladderd over daken en straten.

De man kreunde zachtjes en zeide toen in slecht Engelsch:

„Dat gaat jullie neus voorbij, vervloekte speurhonden! Je bent te laat gekomen! En je kunt me niet eens wat doen — je hebt geen bewijs!”

Raffles haalde slechts de schouders op en zeide:

„Het is ons al voldoende, dat je je daad niet hebt kunnen volbrengen, jij schurk! Kun je niet opstaan?”

„Ik heb mijn enkel verzwikt! En als dat niet gebeurd was — dan zou je me niet zoo gemakkelijk gekregen hebben!”

Raffles keek om zich heen en zag een groot dakluik openstaan.

„Hij moet naar beneden!” zeide hij kortaf. „Ik zal hem onder de armen vatten, Brand, ondersteun jij z'n beenen! Ik geloof dat dit een soort fabriek is.”

Niet zonder moeite droegen zij den man, die erbarmelijk kreunde, naar het luik, lieten hem langs de zoldertrap zakken en het duurde bijna een vol half uur alvorens zij hem alle trappen hadden afgedragen van wat inderdaad een kleine fabriek bleek te zijn.

Beneden gekomen, maakten zij aanstonds licht en Raffles schelde het naastbijgelegen politie-bureau op. Vijf minuten later haalde een patrouillewagen het drietal af en op het politie-bureau gaf Raffles nu een volledige uiteenzetting van hetgeen er geschied was, zonder evenwel te reppen van de plaats, waar Popescu zich bevond.

De registers werden aanstonds geraadpleegd door een inspecteur, die met de grootste verbazing had toegeluisterd en na vijf minuten had men den man geïdentificeerd. Zijn signalement was overal verspreid en hij werd gezocht door de politie van Parijs, van Weenen en van Rotterdam. Men had zelfs zijn duimafdruk.

De man heette Albert Weezendonck en was een Belg, geboortig uit Luik. Men zocht hem reeds gedurende een jaar en men had hem er reeds eerder van verdacht, de hand te hebben gehad in verscheidene brutale diefstallen en gevallen van oplichting.

Raffles had al dien tijd Weezendonck met de grootste aandacht gadeslagen en vroeg nu aan den inspecteur:

„Gij zult mij toch zeker wel toestaan, mijnheer, een paar vragen aan den arrestant te stellen?”

„Maar dat spreekt toch vanzelf, mylord, waar wij zooveel aan uw schranderheid te danken hebben!” antwoordde de inspecteur haastig.

Raffles deed een stap op den Belg toe, die

hem met duistere blikken aanzag, en toch met een zonderling trekje van zegepraal om de lippen en vroeg:

„Waar heb je die wonde opgedaan, man?”

„Tijdens een twist!” antwoordde de Belg onbeschaamd.

„Lang geleden?”

„Eergisteren!”

„Dan moet ik zeggen, dat je je uitmuntend gehouden hebt voor iemand met een wonde aan de slaap! Meestal zijn zulke kwetsuren zeer ernstig! Laat mij die wonde eens onderzoeken!”

De gevangene deed een stap achteruit en zeide schor:

„Er valt niets te onderzoeken. Ik lijd volstrekt geen pijn!”

„Maar dat is juist heel verdacht!” hernam Raffles, „komaan — laat mij dien pleister eens wegnemen.”

De man wierp Raffles een blik vol haat toe, maar hij zag zich omringd door acht of tien agenten en hij begreep dat hij zich moest onderwerpen.

Raffles trok den rozen pleister behoedzaam weg en tot groote verwondering van den inspecteur bevond zich daaronder volstrekt geen wonde, maar een soort van dun vlies, ter grootte van een postzegel, van een geelwitte kleur en strak gespannen op den slaap.

Een oogenblik scheen het alsof Weezendonck zich woedend wilde verzetten, maar hij werd overmand en tot bewegingloosheid gedoemd.

Raffles bekeek een oogenblik aandachtig het witte vliesje en zeide toen plotseling:

„Ik zou willen dat men mij wat geest van salmiak bezorgde!”

Een agent ging zwijgend de kamer uit en keerde een oogenblik later terug met een fleschje en een schoteltje.

Raffles stortte iets van den inhoud op het schoteltje, maakte zijn vinger nat en bestreek een paar malen het vliesje met de amoniak, terwijl de agenten stomverwonderd toezagen.

En hoezeer nam die verwondering toe, toen zij bemerkten dat langzamerhand het vliesje zwarter werd en bedekt scheen te worden met zeer fijne puntjes!

„Ik zie dat gij daar een vergrootglas hebt liggen, inspecteur!” zeide Raffles glimlachend. „Neem het maar eens ter hand en aanschouw dit vliesje!”

De inspecteur nam de loupe, keek er een oogenblik door en schreeuwde toen in de grootste verbazing:

„Het zijn letters! Het is een brief!”

„Het is de geheime overeenkomst, inspecteur!” zeide Raffles lakoniek. „En ik moet dezen man wel mijn compliment maken! Het is prachtig gedaan! Hij heeft het geheime stuk eerst zeer verkleind gefotografeerd en een afdrukje gemaakt met synthetische inkt op dit fijne vliesje! Slechts een stof als amoniak kon daarna de letters weer tevoorschijn roepen en die woorden zijn alleen maar leesbaar door een sterk vergrootende loupe! Nu inspecteur — ik beschouw mijn taak als geëindigd en ik wil er u alleen nog maar aan herinneren, dat er een zekere Gerald Mayfare in het cachot zit! Gij zult hem zeker wel onmiddellijk in vrijheid willen doen stellen!”

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS — DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedadogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudend leerzaam”. „Echt iets voor jongens-natuurlijkhebbers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffte zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.”

1620 bladz., ruim 45 kleurendrukplaten, 150 foto's, 180 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in drie kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteeren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de drie in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 9.— / tegen 3 betalingen van f 3.20 / tegen 10 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 9.— / de 1e maand. termijn van f is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

L. I.

ADRES:

